Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXVI, SERIA II. Nr. 6455 | 6 PAGINI — 30 BANI | MARȚI 17 FEBRUARIE 1970

Soț și soție, Amelia și Constantin Stîngă, ambii îngrijitori la ferma zootehnică a cooperativei agricole din Ciupercenii Noi, au trăit în aceeași zi emoțiile unui eveniment deosebit:

AU DEVENIT UTECIȘTI

Despre ei și despre alți tineri din județul Argeș și Dolj, care au fost primiți la sfîrșitul săptămînii trecute în rîndurile organizației U.T.C., **CITIȚI ÎN PAGINA A III-A** relatările reporterilor noștri.

Președintele Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, a primit pe R. S. Shriver

Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, a primit în seara zilei de 16 februarie 1970, pe ambasadorul Statelor Unite ale Americii în Franța, Robert Sargent Shriver, împreună cu soția, aflați într-o vizită neoficială în țara noastră.

La întrevedere, care a decurs într-o atmosferă cordială, a luat parte ministrul afacerilor externe, Corneliu Mănescu. A fost prezent, de asemenea, ambasadorul S.U.A. la București, Leonard Meeker.

PENTRU ÎNDEPLINIREA ȘI DEPĂȘIREA PLANULUI PE 1970

O ENTUZIASTĂ PARTICIPARE A TINERILOR

Uteciștii, tineretul de pe malurile Begăi au primit cu viu interes chemarea la întrecere lansată de organizațiile județene Prahova, Caraș-Severin și Teleorman, izvorîte din dorința de a ridica pe o treaptă superioară întreaga noastră muncă educativă consacrată antrenării tinerilor la îndeplinirea cu succes a sarcinilor economice prevăzute pentru anul 1970. Noi vedem în aceste chemări, și sîntem convinși că gîndim la fel cu tineretul din întreaga țară, fermentul mobilizator, stimulentul mereu proaspăt al energiilor, al capacității tinerilor din toate domeniile de activitate în sprijinul realizării și depășirii angajamentelor luate în întrecerea socialistă ce se desfășoară în acest an, ultimul an al actualului cincinal, între organizațiile județene de partid. Faptul că organizației județene Timiș a P.C.R. îi revine din nou cinstea deosebită de a lansa chemarea la întrecere, constituie pentru tinerii din industrie, din agricultură, din transporturi, comerț și cooperație, pentru elevii și studenții timișoreni un puternic imbold în munca lor de fiecare zi. Cu atît mai mult ne obligă pe noi, organele și organizațiile U.T.C., la dimensionarea pe măsura posibilităților reale, a activităților ce ni le propunem, la desfășurarea lor între parametri de maximă eficiență astfel încît să putem înregistra efectul lor favorabil în graficele de producție ale întreprinderilor, în bilanțul unităților agricole, în pulsul mereu mai viu al muncii voluntar-patriotice.

Și nici nu putem proceda altfel în fața obiectivelor economice de mare importanță care le au de îndeplinit oamenii muncii din județul Timiș. Așteptați, spre exemplificare, doar cîteva date convingătoare. Valoarea producției industriale va crește în acest an cu încă un miliard de lei iar producția totală în agricultură planificată este cu 12 la sută mai mare în I.A.S. și cu 19 la sută în C.A.P. Fondul de investiții al acestui an se cifrează la 1,4 miliarde lei, cea mai mare parte afectînd lucrări de construcții-montaj. Ținînd cont de faptul că în anul 1970 comitetul județean de partid în numele nostru, al comuniștilor, al tuturor oamenilor muncii din județ, s-a angajat pe baza analizei atente a posibilităților, a resurselor nevalorificate încă, să depășim planul producției-marfă cu 100 milioane lei, productivitatea muncii să sporească cu minimum 600 lei pe salariat peste sarcina de creștere de 11,1 la sută dată prin plan, să reducem costul lucrărilor de investiții cu 1,3 milioane lei, avem mai exact reperele preocupărilor educative ale organizațiilor U.T.C. din județul Timiș, al direcțiilor lor de activitate.

RADU BĂLAN
prim-secretar al Comitetului județean Timiș al U.T.C.

Prezentînd în aceste rînduri, succint, desigur, modul cum noi ne-am gîndit să intervenim concret în antrenarea tinerilor la realizarea sarcinilor economice, vorbim de fapt despre ceea ce ne frămîntă din primele zile ale anului, dornici să sprijinim efectiv prin mijloace proprii îndeplinirea lor.

Este cunoscută importanța pe care o are cunoașterea de către fiecare tînăr în parte a sarcinilor, a indicatorilor economici pe care îi are de îndeplinit pe o anumită perioadă de timp colectivul din care face parte — atelierul, secția, întreprinderea unde muncește. Este termenul de început în activitatea organizațiilor noastre U.T.C. în terenul amplificării participării tineretului în producție. De aceea folosind prilejul adunărilor generale ale salariaților din

(Continuare în pag. a III-a)

Stănceanu Constanța — *una din tinerele bobinatoare ale Uzinei de motoare electrice din Pitești.*

ÎN ZIARUL NOSTRU DE MÎINE

- **PRELUDIU — supliment literar-artistic pentru elevi.**
- **„VINE TATA CU MERCEDESUL" — un incident petrecut la Institutul politehnic din București și implicațiile sale.**
- **216 cercuri de literatură față de 10 de mecanică stîrnesc cel puțin o întrebare: EDUCAȚIA TEHNICĂ A TINERETULUI SE AFLĂ SUB SEMNUL POEZIEI?**

ÎN „CULISELE" REPERTORIULUI CINEMATOGRAFIC

Luni 9 februarie, prin intermediul ziarelor centrale difuzorii de film au apărut în postura de concurenți ai... serviciului meteorologic, oferindu-ne, în premieră absolută, un **„repertoriu probabil"**.

Totul a fost pregătit cu mare atenție pentru ca **„sistemul"** să fie lansat cum se cuvine. Încă de vineri 6 februarie, în publicația **„Săptămîna culturală a Capitalei"** s-au anunțat trei premiere cinematografice: „Roșu și auriu", „Visul domnului gentil", „Comisarul X și panterele albastre", plus o manifestare specială: „Zilele filmului spaniol". Desigur, nu este vina publicației care, deși nu mai precizează ca altă dată: „Orice modificări survenite ulterior sînt făcute pe răspunderea Întreprinderii cinematografice a municipiului București", a fost astfel obligată să-și informeze greșit cititorii. Performanța s-a repetat — cum aminteam — luni, 9 februarie. În toate cotidienele au fost prezentate, cu luxul necesar de amănunte (numele cinematografelor și orele de începere a spectacolelor), informații false. Înainte de a ne întreba dacă trebuie sau nu precizat că vina aparține tocmai acelora care beneficiază de publicitatea gratuită făcută de ziare, trebuie să notăm că pentru acest **probabil** repertoriu s-a făcut și o reclamă în aceleași organe de presă, reclamă plă-

TUDOR STĂNESCU

(Continuare în pag. a IV-a)

ÎN CONTROLUL ANALITIC AL CALITĂȚII

IMOBILISMUL STANDARDELOR

● Standarde vechi de peste 10 ani ● Lipsa oricărei interpretări statistice a rezultatelor ● Analize puse la punct... în birouri? ● Ar trebui elaborate substanțe etalon ● Într-o serie de cazuri modernizarea standardelor o depășește pe cea a laboratoarelor

Dezvoltarea fără precedent a științei și tehnicii zilelor noastre ar fi de neconceput fără existența unui instrument de verificare și control a calității și compoziției substanțelor cu care se lucrează. Acest auxiliar prețios al tuturor proceselor industriale și al majorității compartimentelor de cercetare științifică este CHIMIA ANALITICĂ.

Pentru ca rezultatele analizelor să poată fi comparate și verificate de beneficiarii unei industrii, sînt recomandate, prin standarde, metode unice de analiză, obligatorii pentru toate laboratoarele unei țări.

În România sarcina elaborării acestor standarde, alegerea și verificarea metodelor, revine Oficiului de Stat pentru Standarde.

În dorința de a afla de ce acest important compartiment de activitate științifică nu răspunde solicitărilor tot mai intense ale cercetării și producției, fapt pe care ni l-au confirmat atît cercetătorii cît și tehnicienii din uzine, ne-am adresat conf. univ. dr. **GEORGE BAIULESCU** de la catedra de chimie analitică a Universității București.

— A face control de calitate, ne-a spus d-sa, înseamnă a avea metode precise de analiză și a le îmbunătăți continuu.

Or, se constată că în țara noastră activitatea Oficiului de Stat pentru Standarde nu poate face față ritmului de dezvoltare al industriei. **Nu sînt eliminate,**

PETRE JUNIE

(Continuare în pag. a III-a)

UN OM, O FAPTĂ, O IDEE

CIREȘ SAU CITITORUL PATETIC

M-a căutat mai zilele trecute la redacție un vechi prieten: Vasile Cireș. Nu-l mai văzusem de vreo șapte-opt ani și, cu toate că-l cunosc de vreo două decenii, de la vîrsta cînd chipurile nu se uită așa ușor, mărturisesc că mi-se cam ștersese din minte făptura firavă, nervoasă, a acestui vechi muncitor **electroputerist** despre care-am scris cîndva frenetice reportaje „de producție" la o gazetă județeană.

Revăzîndu-ne, am retrăit împreună amintiri frumoase, dulci de mirea unei vîrste candide cînd, alături de alți 7—8 inși împătimiți de condei, puneam la cale literatura țării și mapamondul la ședințele cercului literar de pe lîngă uzină și cînd,

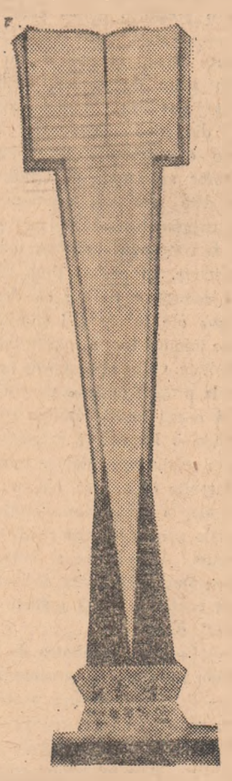

V. CIREȘ.: „Monumentul cărții"

după ședințe, organizam recitaluri ad-hoc de poezie, desfășurate fie la un colț de stradă, fie la unul de masă de local mărginaș.

Vasile Cireș nu scria. În afară de două-trei articole informative pentru ziarul local („Știri culturale din uzină") și de cîteva cîntece gorjenești transcrise din memorie și oferite fără prea mare insistență Casei de creație, nu știu să fi așternut ceva pe hîrtie. În schimb, Vasile Cireș **citea** — și dacă subliniez acest cuvînt o fac pentru a vă spune că muncitorul Vasile Cireș era un cititor aparte, unul care-și consuma „nobilul viciu" cu același patetism cu care făcea adevărate minuni în hala uzinei și cu aceeași frenezie cu care se abandona discuțiilor literare purtate pînă-n zori, cînd noi, cei cu „muncă nenormată", ne duceam să-nchidem ochii, iar el pleca, proaspăt și iluminat, să intre-n schimb. Cu știuta sete a omului rămas nu din vina lui fără școală, Vasile Cireș citea tot ce-i cădea-n mînă: clasici autohtoni și broșuri de știință popularizată, manuale de tehnică metalurgică și teatru shakespearean, romane românești ale epocii și tot ce era reportaj în ziare, proză scurtă americană și vechiul poem rus despre Oastea lui Igor; citea de la primul pînă la ultimul cuvînt programele de teatru și nu se descuraja în fața masivelor studii de teorie literară apărute în volum sau în „Viața românească"; citea toate revistele literare și toate articolele de etică

PETRE DRAGU

(Continuare (în pag. a IV-a)

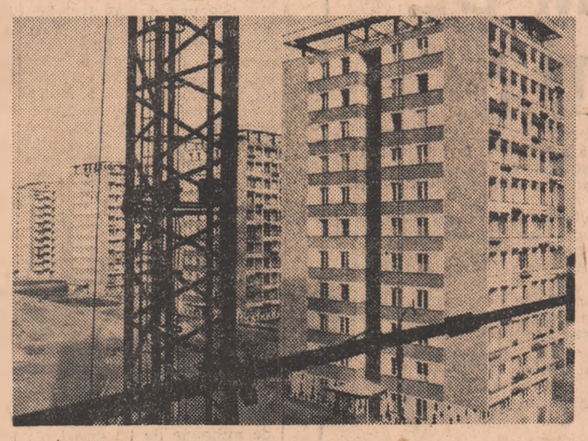

Locuințe noi construite în cartierul cornișa Bistriței din orașul Bacău.

FENOMENUL INTERIOR

DE LA 13 LUNI ÎNAINTE?

de DOREL DORIAN

Pedagogii par alarmați. Cunoștințele omenirii se dublează în perioade din ce în ce mai scurte, programele de învățămînt devin tot mai complexe (mai dense), exigențele vieții moderne sporesc și ele fantastic. Și de îndată ce am învățat ceva „relativ foarte bine" trebuie să învățăm din nou, pentru că „uzura morală" a cunoștințelor noastre, altminteri, ar putea opri (deloc peiorativ) „caruselul".

Dar cum rămîne, în acest context de neîntreruptă instrucție și recalificare, cu cei 7 ani de acasă? Mai rămîn numai 7? Li se adaugă alții, se eșalonează, se concentrează? Nu luăm și aici măsuri împotriva „uzurii morale"? Sau poate că dăm dreptate părinților care întrevăd în îngrozitoarea foame de timp școlarizat — ca și în mult discutata coborîre a vîrstei școlare spre 6 ani — o agresiune directă împotriva timpului afectat altădată „celor 7 ani de acasă"?

Iată de ce ne-au atras (și le facem publice astăzi) considerațiile previzionar-pedagogice ale reputatului prospectivist Charles de

(Continuare în pag. a V-a)

CIVILIZAȚIA STRĂZII

În existența agitată a secolului nostru strada nu mai reprezintă doar un loc de promenadă sau de trecere pentru pietonul grăbit; ea este azi mai mult decît o componentă funcțională a orașului, este o mare familie în care sîntem, toți deopotrivă, copii și părinți, gazde și oaspeți. De aceea, strada și tot ce ține de ea — respectiv localurile, magazinele, instalațiile de uz public — sînt niște bunuri care ne aparțin nouă, tuturor, întregii noastre societăți. De aceea, strada trebuie iubită ca un bun propriu, de aceea strada și tot ce ține de ea reclamă o comportare disciplinată, atentă, în deplin acord cu normele unanim recunoscute ale civilizației.

Ancheta pe care am întreprins-o de curînd în mai multe din orașele județului Olt a urmărit să ne edifice tocmai asupra acestui aspect: în ce măsură tinerii se conformează cerințelor unei atitudini civilizate pe stradă și tot ceea ce e legat de ea.

Slatina, Caracalul, Corabia — sînt orașe în care tineretul se numără printre factorii motrici de bază, orașe tinere nu numai prin importanța lor crescîndă în economia națională, ci și prin populația lor.

La Corabia și Caracal — spre exemplu — numai tinerii cuprinși în organizațiile U.T.C. numără aproape un sfert din populație.

Spre cinstea lor, cei mai mulți dintre tinerii din orașele menționate se înscriu pe linia generală de conduită a tineretului din întreaga țară, reprezentînd — atît la locul de muncă cît și pe stradă, la școală sau în instituțiile de cultură — exemple de dăruire în muncă, de responsabilitate, entuziasm și dorință de afirmare, modele de comportare civilizată, decentă, demnă.

ÎN SPATELE PROCESELOR VERBALE

Din păcate însă, printre cetățenii orașelor județului Olt se numără și unii mai puțin dispuși să respecte civilizația străzii, oameni pe care liniștea și confortul celor din jur nu-i interesează cîtuși de puțin. Călătorul care se nimerește din întîmplare într-un autobuz care circulă de la Uzina de aluminiu Slatina spre oraș, la ieșirea din schimb are neplăcuta ocazie să „servească" felurite mostre de comportare grosolană, necivilizată, autori fiind unii dintre tinerii salariați ai întreprinderii. **Elocvent ni se pare faptul că printre cei mai „sîrguincioși" în îmbrînceli, răcnete și vorbe triviale se numără tocmai acei tineri neglijent și murdar îmbrăcați, cu părul netuns de cine știe cînd, nerași de mai multe zile.**

În repetate rînduri organele de miliție din Corabia, Slatina sau Caracal au încheiat procese verbale de contravenție unor asemenea tineri, a căror ținută și comportare reprezentau o

OV. PĂUN

(Continuare în pag. a V-a)

SĂ DISCUTĂM DESPRE ... PRETE, EDUCAȚIE, RĂSPUNDERI

Insigna „Cercurile olimpice" la atletism

VA MURI O IDEE GENEROASĂ?

Inițiativa Ministerului Învățămîntului de a institui, pentru elevi și studenți, insigna „Cercurile olimpice" sub simbolul spiritului olimpic, este nu numai o idee generoasă, ci și extrem de valoroasă, de binevenită, într-un moment, cînd „stacheta atletismului" la noi a cam început să coboare. O asemenea inițiativă, prin scopul și dimensiunile ei însemnînd o acțiune internă de mare anvergură, venea ca un imbold, ca un stimulent pentru disciplina sportivă ce pierduse mult din popularitate, urmînd ca, treptat, ea să se transforme în principala forță de atracție a tineretului școlar și universitar spre lupta grea dar plină de cutezanță și temeritate cu timpul, cu distanțele, cu secundele, cu centimetri. Prin aria mare de cuprindere, „Cercurile olimpice" urmau să reînvie centre cu tradiție, să completeze harta atletică a țării cu noi puncte luminoase. Dar însuși scopul ei declarat ne convinge de însemnătatea și valoarea ideii. Se arată în regulament că insigna „Cercurile olimpice" — de fapt inițiativa — are drept scop: (Reproducem): a) atragerea în practicarea sistematică a atletismului a unui număr tot mai mare de elevi și studenți, pentru întărirea sănătății și dezvoltarea fizică multilaterală și armonioasă a acestora; b) stimularea participării elevilor și studenților în activitatea competițională și creșterea interesului lor față de obținerea unor rezultate sportive de valoare; c) depistarea și orientarea elevilor și studenților cu aptitudini deosebite pentru a realiza performanțe din ce în ce mai înalte, la nivelul celor mai buni atleți.

Și, pe deasupra, scopul ideal: întrecerea trebuie să contribuie la răspîndirea ideii olimpice, la atragerea tineretului către atletismul de performanță.

După doi ani și jumătate de existență, ne propunem să vedem în ce măsură s-a realizat și se împlinește, în continuare, scopul pentru care a fost instituit criteriul „Cercurile olimpice"? În ce măsură această idee deosebit de valoroasă a căzut pe un teren fertil? Cum a fost primită de elevi și de profesori? Într-un cuvînt, care ar fi rezultatele unui prim bilanț?

Întreprinderea la care pornim — acțiune ce se înscrie pe linia preocupărilor noastre — este determinată de constatarea, confirmată și de specialiști, că dacă această excelentă întrecere nu

V. CĂBULEA

(Continuare în pag. a V-a)

CERCETAREA — o permanentă ucenicie

Foarte mulţi elevi şi-au manifestat dorinţa în scrisori, sondaje sau anchete, de a deveni cercetători ştiinţifici. Pentru a răspunde unei întrebări legate de atributele condiţiei cercetătorului ne-am adresat unor cadre didactice din învăţămîntul superior, cu multă experienţă în formarea tinerilor specialişti, prof. univ. dr. docent N. TEODORESCU, membru al Academiei, decan al facultăţii de matematică — Universitatea Bucureşti şi prof. univ. dr. CRISTIAN CONSTANTINESCU — decan al facultăţii de fizică — Universitatea Bucureşti.

— Care sînt principalele cerinţe ce se ivesc în faţa unui tînăr candidat la cercetare ?

— Profesiunea de cercetare cere un anumit capital de aptitudini precis determinat. În primul rînd candidatul la cercetare trebuie să cunoască excelent orizonturile domeniului în care doreşte să-şi lanseze toată forţa de muncă şi de cunoaştere ştiinţifică. În al doilea rînd, este necesară o mare capacitate de investigaţie, imaginaţie, fantezie chiar, şi dorinţa neclintită de însuşire a unui complex de tehnici în cercetare. Aceste cerinţe se pot depista şi verifica înainte de examenul de admitere. Pe de altă parte în Universitate sub nici o formă şi în nici un domeniu nu se încheie procesul de pregătire al unui cercetător. Un cercetător este un permanent ucenic într-ale ştiinţei, chiar mulţi ani după terminarea studiilor superioare. Şi această ucenicie căreia te dedici o viaţă întreagă trebuie dublată de dăruire, uitare de sine ceea ce nu înseamnă neapărat fanatism (N.T.).

— Unul din riscurile meseriei este lipsa aptitudinilor mascată de o pregătire numai cantitativ bună. Fizica este o disciplină foarte grea, necesitînd un volum mare de muncă, ea fiind mai ales în stadiul actual o disciplină deosebită, care cere o înţelegere deosebită a tuturor aspectelor ei. Cantitatea de date teoretice, experimentale, necesare cercetării nu poate fi concepută în afara muncii colective. În acelaşi timp zilnic un cercetător trebuie să dedice cîteva ore informaţiei ştiinţifice, care impune trepte sporite de dificultate. Orice abdicare de la ţel, de la propria opţiune pentru ştiinţă neagă însăşi condiţia cercetătorului. La noi în facultate se intră relativ uşor, dar se termină cu multe dificultăţi. Nu mă refer aici la elementele excepţional dotate pentru activitatea de cercetare. Un atribut al viitorilor cercetători trebuie să fie pasiunea continuă, fără oscilaţii sau dubii (C.C.).

— Ce oferă facultatea dv. viitorilor candidaţi la cercetare ?

— Pentru verificarea aspiraţiilor, pentru confruntarea pasiunilor cu aptitudinile, cadrele didactice stau în permanenţă la dispoziţia elevilor, care ar trebui să profite mai mult de „porţile deschise" ale Universităţii (Gh.T.)

— Sprijinim şcolile şi liceele prin patronarea claselor şi cercurilor de fizică din Bucureşti. Prin acordarea acestui sprijin dorim să contribuim mai eficient la o mai bună cunoaştere a tuturor aspectelor practice legate de profesiunea dorită. (C.C.).

ŞTIINŢA — ELEMENT AL FORŢELOR DE PRODUCŢIE

cunoaşte o curbă ascendentă, care se concretizează istoric prin micşorarea decalajului dintre descoperire şi aplicarea ei. Iată cîteva date reprezentative :

- **Pentru fotografie acest decalaj a fost de 112 ani (1727—1839)**
- **Pentru telefon — 56 ani (1820—1876)**
- **Pentru radio — 35 ani (1867—1902)**
- **Pentru radar — 15 ani (1925—1940)**
- **Pentru televiziune — 12 ani (1922—1934)**
- **Pentru bomba atomică — 6 ani (1939—1945)**
- **Pentru tranzistori — 5 ani (1948—1953)**
- **Pentru laser — 5 ani (1956—1961)**
- **Pentru circuitul integrat — 3 ani (1958—1961)**
- **În industria chimică sau electronică acest decalaj s-a redus, în zilele noastre, la cîteva luni.**

PROFESIA TA

„CARTEA DE VIZITĂ" A CERCETĂTORULUI

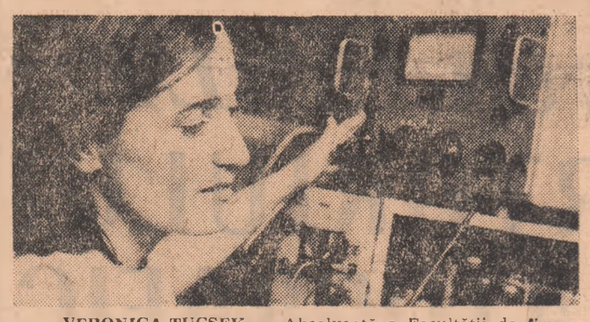

VERONICA TUCSEK — „Absolventă a Facultăţii de fizică a Universităţii Bucureşti, am lucrat mai întîi 3 ani într-un laborator departamental al Ministerului construcţiilor de maşini, apoi 6 ani la Întreprinderea piese radio şi semiconductori — Băneasa. Anii de laborator sau de producţie mi-au clarificat direcţiile de cercetare fundamentală pe care trebuie să le abordez acum pentru studiul proprietăţilor electro-chimice ale semiconductorilor".

Veronica Tucsek a realizat primele diode cu siliciu din ţară şi a efectuat importante studii asupra aplicării semiconductorilor la dispozitivele automate.

ION GALASIU — „Am absolvit Facultatea de chimie (Universitatea Bucureşti) în 1962. Au urmat apoi trei ani în care am activat în învăţămîntul superior, la Facultatea de chimie industrială a Institutului Politehnic. O foarte bună perioadă de formare profesională au reprezentat-o aceşti trei ani, timp în care mi-am desăvîrşit pregătirea necesară unui cercetător pe o arie mult mai largă. În urma unui concurs am intrat la Centrul de chimie fizică unde lucrez acum la cîteva importante teme pentru dezvoltarea industriei de aluminiu".

Lucrările colectivului în care munceşte I. Galasiu sînt citate în prestigioase reviste de specialitate de peste hotare, iar studiul **„Reducerii frecvenţei efectului anodic"** va aduce Uzinei de aluminiu din Slatina economii de zeci de milioane de lei anual.

ALIN CIOCHINĂ — „Am lucrat, după terminarea facultăţii, timp de doi ani la Uzina de anvelope — Danubiana, la serviciul de proiectare produse noi şi la laboratorul central de cercetări. Am deprins în această perioadă de muncă în producţie ritmul de lucru „la înaltă tensiune", absolut necesar formării unui cercetător. La Centrul de chimie fizică am abordat studiul conductibilităţii termice în fază de vapori şi lucrez acum la construirea unei instalaţii experimentale de cercetare".

Deşi tînăr — are numai 26 de ani — interlocutorul nostru îşi pregăteşte de pe acum lucrarea de doctorat dedicată „Controlului diferitelor sinteze organice în faza de vapori".

ÎN CE TIP DE POSIBIL OM DE ŞTIINŢĂ VĂ ÎNCADRAŢI ?

FANATICUL, omul absorbit de ştiinţă pînă la uitarea de ine, neobosit, curios, pentru care munca ştiinţifică reprezintă conţinutul întregii lui vieţi, exigent şi care convieţuieşte deseori greu cu ceilalţi oameni.

PIONIERUL, tipul cu iniţiativă, creatorul ideilor ştiinţifice noi pe care le transmite cu plăcere altora ; el constituie un stimulent pentru alţii, este deschizătorul căilor noi, un bun organizator şi profesor, cu o mare capacitate de muncă.

DIAGNOSTUL, un critic bun, capabil să vadă imediat părţile tari şi slabe ale programului, omul de ştiinţă cu „ochi format" care ştie să găsească repede soluţii improvizate în cazuri grele.

ERUDITUL, omul bine informat în domeniul său, conştiincios, posedă o memorie deosebită, iubeşte ordinea şi detaliile. Totuşi, el nu este o natură creatoare, nu caută soluţii noi, îşi adaptează cu plăcerea gîndirea sa la gîndirea altora.

TEHNICIANUL, posedă capacitatea de a prelucra ideile prost formulate sau neclare ale altora şi de a le aduce la bun sfîrşit. Stăpîneşte o tehnică bună a muncii ştiinţifice. Cu plăcere îţi împărtăşeşte timpul de muncă, iubeşte „şueta" ştiinţifică. Îşi cunoaşte limitele.

ESTETUL, preferă problemele intelectuale rafinate care pot fi soluţionate elegant. Îşi propune scopuri mari şi devine intolerant atunci cînd munca se mişcă greu. Este deschis, dar întrucîtva necopt şi nu cu totul sigur, îi lipsesc răbdarea şi capacitatea de muncă.

METODOLOGUL, se interesează mult de problemele metodologice şi stăpîneşte bine aparatura matematică. Îi place să vorbească cu alţii despre planurile sale ştiinţifice. Este puţin absorbit de competiţia cu alţi oameni de ştiinţă şi este tolerant faţă de vederile altora. Deseori iubeşte complicaţiile.

INDEPENDENTUL, evită munca în colectiv, îndeplinirea funcţiilor administrative. Nu manifestă o energie deosebită deşi posedă un spirit viu de observaţie. Este încăpăţînat, deseori nepoliticos şi plin de sine.

Redacţia a primit o serie de scrisori de la tinerii noştri cititori prin care aceştia îşi exprimă dorinţa vie de a deveni cercetători ştiinţifici. Consider astfel de aspiraţii ca fiind legitime şi în spiritul epocii noastre. Expansiunea continuă a ştiinţelor, perspectivele creative ce se deschid în viitor reclamă un număr tot mai important de cercetători, adică oameni în stare să descopere şi să creeze, să ducă ştiinţa şi tehnica mai departe. Şi, apoi, a fi cercetător reprezintă pe făgaşul fiecăreia dintre profesiuni un vîrf de realizare.

Important pentru dv., dragi şi cutezători tineri, este însă modul cum puneţi problema, pentru a nu sări etapele, a nu cădea victime unor iluzii.

Într-adevăr, există şi vor fi tot mai mulţi cercetători profesionişti. Fiecare din profesiuni îşi are filonul ei de investigaţie şi dispune de echipe de cercetători. Dar tocmai de aceea a fi cercetător nu este o problemă de orientare profesională, ci una de aspiraţii creative, după ce una din profesiuni a fost aleasă şi însuşită.

Cercetarea este un nivel înalt de realizare al fiecăreia dintre profesiuni şi a opta direct pentru ea excluzînd din capul locului practicarea curentă a profesiunii este hazardat. Este ca şi cum a spune nu vei fi un tehnician, ci un inventator, nu un pedagog, ci un creator de noi curente pedagogice, nu un medic ocupat de terapeutică în mod curent, ci un inovator în ale medicinei ş.a.m.d. Foarte bine, dar întîi să ajungeţi la nivelul respectiv. De la dorinţă şi pînă la înfăptuire este o oarecare distanţă...

Drumul spre cercetare trece prin însuşirea perfectă a profesiunii şi prin practicarea ei pasionantă. Dacă vei ajunge să fii, realmente creator (= cercetător) aceasta este o chestiune care depinde de mulţi factori pentru care cel mai însemnat este, neîndoielnic, personalitatea tînărului îndrăgostit de o specialitate şi integral absorbit de activitatea de dezvoltare a ei. În această perspectivă sînt de remarcat contribuţiile înnoitoare, elementele de cercetare semnalate în activitatea unor agronomi, tehnicieni industriali, ingineri, medici, profesori care nu se mulţumesc cu cele învăţate în şcoală şi facultate, ci se informează mereu, observă atent efectele diverselor metode pe care le aplică, întreprind experimente. Deci fiecare din profesiuni se poate practica la nivelul cercetărilor înnoitoare.

Dv. veţi spune, desigur, că e o cale prea lungă, că unii absolvenţi de facultate ajung direct cercetători (stagiari, deci în verificare şi cu posibilitatea de a fi eliminaţi peste unul sau trei ani!) Cîţi însă ajung şi care? Nu cred să fie mai mult de 1 la sută din totalul absolvenţilor şi în orice caz, conform regulamentelor de repartizare, aceştia sînt tinerii care au obţinut în facultate rezultatele cele mai bune şi au demonstrat, prin încercările lor de investigaţie şi studiu, aptitudine pentru cercetări. În momentul de faţă se foloseşte tot mai mult o altă cale pentru recrutarea cercetătorilor necesari : aceea a concursurilor la care se prezintă specialişti cu un anumit stagiu în activitatea profesională şi care pot dovedi prin lucrările lor că sînt creativi.

Aceasta este deci situaţia reală. N-aş vrea însă să descurajez, să contrazic aspiraţiile dv., ci dimpotrivă. Este bine însă ca să apreciaţi lucid eforturile şi dăruirea de sine pe care o reclamă creaţia ştiinţifică şi să înţelegeţi că în postura de cercetător ajungi nu prin orientare profesională, ci prin selecţie socială.

Calităţile pe care trebuie să le îndeplinească un cercetător sînt numeroase şi complexe. Nu sînt suficiente (deşi necesare) aptitudinile generale — de inteligenţă, spirit de observaţie, memorie — şi cele speciale, adecvate profesiunii alese. Trebuie să se adauge şi un complex de însuşiri care să-ţi permită să fii original în metodele de lucru şi în produse. Printre acestea deosebit de importantă este imaginaţia creativă şi gîndirea combinatorie. Apoi sînt calităţi ce determină realizarea şi anume : curiozitatea, perseverenţa în căutări, stabilitatea motivelor şi sentimentelor intelectuale, în genere, atitudinile creative. Să te devotezi cu toată fiinţa unui domeniu al cunoaşterii, să te satisfacă însăşi relevarea noului fără a urmări alte scopuri, exterioare creaţiei însăşi.

Vă doresc tuturor să înaintaţi tot mai sus, pe această scară a valorilor, definite prin producerea de valori.

RĂSPUNS CELOR CARE VOR SĂ DEVINĂ

CERCETĂTORI ŞTIINŢIFICI

de prof. univ. dr. PAUL POPESCU-NEVEANU

VĂ RECOMANDĂM:

V. TOMIN: CERCETARE, ŞTIINŢĂ, PRODUCŢIE!

Recent apărut în Editura Academiei, ultimul volum semnat de Uros Tomin ne introduce într-unul din cele mai noi domenii de cercetare : ştiinţa despre ştiinţă, ramură aflată în plin proces de formare.

Scientica, reprezentînd după J. Bernal „conştiinţa de sine a ştiinţei", este o sinteză a unor discipline ca : istoria şi filosofia ştiinţei, cercetarea cercetării ştiinţifice, sociologia şi limbajul ştiinţei, informatica, economia ştiinţei, scientometria, teoria conducerii ştiinţei etc. Autorul reuşeşte în abordarea acestor discipline complexe, în afara unei bogate şi documentate informaţii, o schiţă sigură a unei introduceri în scientică, expusă într-un limbaj accesibil, însă niciodată vulgarizator. O pondere însemnată în economia volumului o are „Cercetarea cercetării", subiect de stringentă actualitate în revoluţia ştiinţifică contemporană. Diversele faţade ale cercetării sînt analizate competent, o deosebită importanţă acordîndu-se planificării şi organizării cercetării, precum şi pregătirii cadrelor de cercetare. Un alt capitol de bază se referă la legăturile ştiinţei cu producţia, proces sinuos şi dificil, care capătă însă o deosebită claritate în epoca noastră. Relaţiile dintre ştiinţă şi război şi dintre internaţional şi naţional în ştiinţă fac obiectul unei interpretări istorice de pe poziţii marxiste care, de altfel, ghidează întreaga expunere a fundamentelor scienticii.

Fără a epuiza subiectul U. Tomin realizează o tentantă invitaţie la cunoaşterea ştiinţei în multiplele ei aspecte şi relaţii, invitaţie materializată într-un prilej de lectură, capabil să stimuleze formativ curiozitatea creatoare a tineretului.

POŞTA PAGINII

de SEN ALEXANDRU

VIAŢA BATE LA UŞĂ

Numeroşi corespondenţi, comunicîndu-mi profesiunea aleasă sau profesiunile care-i solicită, în egală măsură îmi cer părerea, fie pentru a confirma alegerea, fie pentru a-i ajuta să aleagă. Ei uită însă adeseori, să-mi transmită şi informaţiile care mi-ar îngădui să-mi întemeiez o astfel de părere pe date mai precise, deşi este limpede că o opinie impresionistă nu le poate fi de folos.

De aceea, îi rog pe acei corespondenţi care solicită o îndrumare în ceea ce priveşte opţiunea profesională să-mi comunice şi unele date despre ei înşişi : care sînt materiile şcolare preferate dar şi cele care nu le plac, ce interese au în afara activităţii şcolare, în ce măsură cunosc exigenţele profesiunii pe care şi-au ales-o (dacă este cazul), cum îşi explică faptul că pînă în prezent nu şi-au ales nici o profesiune (dacă se află în această situaţie), dacă au un talent artistic deosebit, dacă activează în vreun cerc ştiinţific sau literar. Cel mai potrivit ar fi ca toate aceste date să fie cuprinse într-un autoportret care să înfăţişeze şi unele particularităţi psihologice ale corespondentului : dacă percepe şi înţelege repede sau încet, dacă are o memorie eficientă şi de ce tip (auditivă, vizuală), dacă are spirit de observaţie, dacă-şi poate concentra multă vreme atenţia fără a fi tulburat de cele ce se petrec în jur, dacă oboseşte uşor, dacă se socoteşte aparţinînd „tipului artistic" sau celui „ştiinţific", — ce plan de viaţă şi-a făcut, dacă are un echilibru emoţional stabil (se poate stăpîni), dacă este curajos, face faţă unor eforturi de lungă durată, starea sănătăţii, într-un cuvînt — tot ce mi-ar putea ajuta la o cunoaştere cît mai temeinică a celui care-mi cere părerea, căci numai în acest fel îmi pot îngădui să răspund celor ce mă întreabă.

Aceste rînduri se adresează, printre alţii, şi corespondentelor mele *Barbu Ştefania* din Buzău, str. C. Brîncoveanu nr. 9 bis, care ar dori să aleagă între filozofie şi filologie, ca şi *Emiliei Nicolov* din Bistriţa, str. N. Titulescu nr. 9, care ar vrea să aleagă între ţesătorie (care-i place foarte mult) şi un liceu teoretic sau de specialitate (după cum doresc părinţii). Fireşte însă că, în lipsa unor informaţii mai ample despre ele însele, trebuie să amîn răspunsul solicitat. Aştept scrisorile voastre şi vă voi răspunde, dar, după ce... vom face cunoştinţă prin intermediul autoportretului.

BACIU DAN — com. Daneţi — jud. Dolj. *„Am vîrsta de 15 ani şi aş dori ca viitorul meu să mi-l petrec pe un Diesel. Vreau ca după ce sfîrşesc şcoala primară să urmez şi eu o şcoală de C.F.R.-ist. Ce sfat îmi daţi ? Apelez la toţi ceferiştii din oraşele ţării noastre. Părinţii nu vor să mă lase, dar eu nu renunţ la hotărîrea mea. Oare voi ajunge şi eu odată ceferist pe un Diesel?".*

Dragă Dan, dorinţa ta înflăcărată m-a mişcat. Sînt încredinţat că, dacă voinţa îţi este la fel de înflăcărată vei ajunge la pupitrul de comandă al celui mai rapid Diesel din cîte au străbătut vreodată întinsurile ţării şi asta chiar şi fără mobilizarea generală a ceferiştilor pe care-i chemi în ajutor. Dar ce facem cu părinţii? Eu te-aş sfătui ca, pînă vei ajunge să zbori pe şine, să te pregăteşti pentru a da admiterea la Şcoala profesională C.F.R. din Craiova, str. C. Brâncuşi nr. 9, tel. C.F.R. 321, care pregăteşte lăcătuşi mecanici de locomotive şi electricieni locomotive Diesel şi electrice. În acest fel vei intra în marea familie a ceferiştilor, părinţii nu vor mai avea nimic de zis şi cînd va veni momentul... porneşti în cursă. Deci, începe repetiţia la matematică şi la limba română. Noroc bun !

A. U. — Corabia — Dacă eşti absolventă de liceu şi ai vîrsta între 16—29 ani, adresează-te Federaţiei de aeronautică din cadrul Consiliului naţional de educaţie fizică şi sport unde vei primi informaţiile cerute. Iar dacă te pricepi la fizică şi la matematică, prezintă-te la Institutul Politehnic cere-ţi va îngădui să-ţi satisfaci dragostea pentru avioane, învăţîndu-te să le construieşti.

SĂNDULESCU ION — Adresaţi-vă Liceului industrial de poştă şi telecomunicaţii, Bucureşti, Calea Victoriei nr. 12. Durata de şcolarizare este de 5 ani.

TUDOSE ION — Oraşul Dr. Petru Groza — jud. Bihor. Două drumuri te duc spre ţinta pe care ţi-ai propus-o, aceea de a deveni inginer mecanic-auto. Un drum trece prin liceul teoretic şi Institutul politehnic, celălalt prin liceul industrial de automobile şi tractoare şi apoi, fireşte, duce la acelaşi institut. În cazul tău, a doua soluţie mi se pare mai potrivită, deoarece te-ar pune mai repede în contact cu obiectul pasiunii tale : automobilul. Asemenea liceu se află la Braşov, str. Turnului nr. 1.

TESLOVAN ION — Topliţa, judeţul Harghita. Nu am informaţiile pe care mi le ceri în legătură cu Institutul Politehnic şi cred că, la ora actuală, nu le are încă nimeni. Despre secţiile existente te va informa în curînd îndrumătorul aflat sub tipar.

Şi pentru a-ţi dovedi că sînt un partizan al „realismului" şi că-mi plac oamenii prevăzători, îţi răspund la a doua întrebare. Notează-ţi următoarele adrese : „Şcoala postliceală energetică din Braşov, str. Zizinului nr. 106, Şcoala postliceală energetică — Deva str. Minerului 12, Şcoala postliceală energetică Luduş-Iernut, judeţulUreş. Dar oricare va fi drumul pe care vei apuca, ţinta rămîne neschimbată şi, fără îndoială, o vei atinge.

CRISTESCU I. MIHAIL — Ploieşti. Vei putea obţine lămuririle cerute adresîndu-te Direcţiei generale a aviaţiei civile, Ministerul transporturilor, Bucureşti, Bd. Dinicu Golescu nr. 32 (Palatul C.F.R.).

R. M. — Roman. Te poţi prezenta. Dar n-ar strica să arunci o privire şi prin manualele celorlalţi.

ADRIANA SINGEORZAN — Bistriţa — judeţul Bistriţa-Năsăud. În legătură cu şcolile de subingineri, consultaţi ziarul nostru din 3 februarie 1970. Specializarea în industria alimentară se poate face la Şcoala postliceală pentru industria alimentară (specialitatea tehnician piscicol) Galaţi, Bd. Republicii 169.

PREZENȚI ȘI TOTUȘI... ABSENȚI

TINERII DIN ȘIVIȚA IZOLAȚI DE ACTIVITATEA VIE, CONCRETĂ ȘI EFICIENTĂ DIN COOPERATIVA AGRICOLĂ PRIN FORMALISMUL CE DĂINUIE ÎNCĂ ÎN ACTIVITATEA COMITETULUI U. T. C.

În atmosfera de analiză a activității anului trecut și de dezbatere a cifrelor de plan pentru 1970 de la cooperativa agricolă din Șivița, județul Galați, am intrat de fapt înainte ca adunarea consacrată să-și înceapă lucrările. Prezența celor mai mulți cooperatori în sala căminului cultural cu o oră și ceva mai devreme decît se stabilise inițial, anticipa discuții vii. Hotărîrile adunării anterioare care defineau precis cadrul organizatoric și forma de retribuție erau puncte de reper în jurul cărora se purtau discuții de la om la om pentru cristalizarea problemelor de producție ce urmau să fie abordate. Așa încît chiar de în primele luări de cuvînt referirile au fost direct la obiect. „Producțiile culturilor prășitoare — arăta **Nicolae Ocheșelu**, președintele cooperativei — a situat unitatea noastră pe primul loc în județ. Am obținut 4 000 kg de porumb la hectarul cultivat, 25 700 kg la cel de floarea-soarelui. Producții bune am obținut și în zootehnie, între 2 300—2 400 litri de lapte de la fiecare vacă furajată; în viticultură unde fiecare hectar de vie ne-a dat 7 300 kilograme de struguri în loc de 7 000 cît ne planificasem. Grădina de legume însă, s-a soldat cu un venit mai mic, cu peste 700 000 lei, iar de la păioase am obținut cu mult sub producțiile planificate, posibile de realizat". Aceste sensibile diferențieri între plan și realizări înregistrate de la o cultură la alta, de la o brigadă la alta — au relevat majoritatea vorbitorilor — se datoresc în primul rînd existenței a încă unui însemnat număr de amatori de cîștiguri fără muncă. Rostindu-le cu respect numele fruntașilor și trăgîndu-i la răspundere pe cei care într-un fel sau altul le-au creat greutăți, participanții la discuții au menținut pe parcursul celor cîteva ore, cît au durat dezbaterile, o adevărată atmosferă de lucru. Situînd în prim plan problemele producției, vorbitorii nu au ocolit lipsurile organizatorice, actele de hoție, de favoritism de care au dat dovadă unii șefi de echipă sau brigadieri. „Noul cadru organizatoric pe care l-am adoptat, ca și forma de normare și retribuire a muncii ce o vom aplica în acest an — spunea inginerul șef al cooperativei, Aron Lanțkron — ne permit să evităm astfel de neajunsuri; oamenii fiind mai mult interesați în sporirea producțiilor. Asta nu înseamnă însă că de acum înainte treburile se vor rezolva de la sine. Avem instrumente îmbunătățite pentru normarea și retribuirea mijloacelor mai mobilizatoare, dar pentru ca efectul lor să fie cel scontat trebuie să ne încadrăm cu toții în sfera lor de aplicabilitate, a muncii, care pentru acest an ne este jalonată de cifrele planului supus adunării spre dezbatere și aprobare".

Relatarea în continuare a lucrărilor adunării generale nu ar fi desigur lipsită de interes. Pentru reținerea atmosferei generale considerînd-o suficientă cea de pînă aici — ne permitem să zăbovim ceva mai mult asupra unui alt aspect, de altfel explicabil în mare parte și pentru prezența noastră aici: **care a fost cuvîntul tinerilor, al organizației U.T.C.?** Așadar, cuvînt faptelor și loc explicațiilor.

În sală, la început, cîțiva tineri, șase, maxim zece („au mai venit ulterior cîțiva" — secretara comitetului U.T.C. pe C.A.P.). Pe lista celor înscriși la cuvînt, nici unul! Nu-i nimic, ne-am zis. Cuvîntul, angajamentul lor îl va aduce (așa bănuiam și pentru asta înțelesesem că depusese o susținută muncă și activul salariat al comitetului județean) secretarul organizației. Și acest cuvînt nu îl așteptam numai noi pentru consemnare ci și oamenii satului. Iată și cuvîntul secretarului comitetului U.T.C. pe C.A.P., al tovarășei **VICTORIA ROȘU** auzit în cele din urmă: „În tot timpul anului trecut toți tinerii celor trei grupe din C.A.P. au muncit conștiincios, au efectuat 1 120 ore de muncă voluntar-patriotică. au participat la acțiunile de înfrumusețare a satului; în adunările pe grupe s-au angajat să lucreze și mai bine".

Atîta tot și nimic mai mult.

★

— Detașamentul de tineri îl considerați cumva o simplă anexă a acestei forțe din comună, am întrebat-o ulterior pe secretara comitetului U.T.C. pe cooperativă.

— Mai mult ce ați fi dorit să spun?

Noi nu doream nimic. Oamenii satului așteptau. Ce? Înaintea angajării la un sprijin concret, realizabil în recomandarea de tineri pentru sectoarele deficitare, de contribuție directă la evitarea lipsei de furaje care încă se semnalează în această unitate, la acțiuni de îmbunătățiri funciare etc., în primul rînd, cuvîntul sincer al secretarului, nu improvizații că „fiecare grupă a împuternicit-o să le aducă angajamentul lor" ca urmare ...a dezbaterilor de care aceștia de fapt nu știau nimic.

— Azi la ora 9,00 (la 10,00 adunarea și-a început dezbaterile n. n.) am primit de la comitetul județean U.T.C. un telefon. Mi s-a spus că trebuie să prezint angajamentul tinerilor în adunare — ne-a explicat secretara comitetului. Altfel aș fi avut timp să mă consult și cu secretarii pe grupe. Așa însă, doi dintre ei (unul este contabil, al doilea lucrează în brigada legumicolă) au considerat că azi deși nu este duminică, e zi liberă și nu au mai trecut pe la C.A.P.

— Și în consecință, ați considerat că...

— Am fost anunțată că veniți. Ce altceva puteam face?

Ce altceva? Iată o întrebare la care secretara ar fi putut afla singură răspunsul. Pentru că toate datele erau la îndemîna ei, la îndemîna tinerilor. Pentru 1970, în plan, unitatea și-a înscris sarcini sporite. Suprafața legumicolă urmează să se extindă la 170 hectare; se vor planta încă 15 hectare cu viță de vie; pentru creșterea producțiilor în sectorul vegetal se vor încorpora 2 300 tone gunoi de grajd, 720 tone îngrășăminte chimice; sarcini mobilizatoare fiind prevăzute și în sectorul creșterii animalelor — la finele anului efectivul de vaci și juninci urmînd să se ajungă la 620; din suma de 3 574 500 lei prevăzută pentru investiții o parte este afectată combaterii eroziunii solului pe 20 de hectare, participării la două obiective intercooperatiste; un complex de porci de 30 000 de capete la Independența și un magazin pentru valorificarea produselor agroalimentare. Și astea, sînt doar cîteva din punctele posibile de intervenție directă ale tinerilor. De aici trebuiau să-și extragă ei punctele pe care le puteau include în programul lor de activitate, în angajamentul pe care să-l fi prezentat adunării generale. Și dacă nu au făcut-o pînă acum, pot și trebuie s-o facă cel puțin de aici înainte. Cooperatorii din Șivița încă îi așteaptă.

N. COȘOVEANU

Sub privirile calde ale celorlalți tovarăși de muncă, strîngerea de mînă este încă o dovadă de încredere.

Fotografiile: C. CIOBOATĂ

Mașini, utilaje și instalații noi pentru agricultură

Uzinele ce aparțin Centralei industriale de mașini agricole urmează să completeze anul acesta baza tehnică a agriculturii noastre cu aproximativ 25 de mașini, utilaje și instalații noi. Cîteva din acestea, aflate în diferite faze de asimilare, sînt de o mare importanță economică. Este vorba, printre altele, de o combină de recoltat cartofi, care va fi folosită în toamnă în marile zone producătoare, și de o combină pentru recoltat și tocat siloz, așteptată cu deosebit interes în cooperativele și întreprinderile agricole. Pentru noua combină autopropulsată C-12, intrată din ianuarie în fabricație de serie la Uzina „Semănătoarea" din Capitală, urmează să se construiască încă două dispozitive de recoltat — pentru floarea-soarelui și orez.

În sprijinul mecanizării lucrărilor în legumicultură, viticultură și pomicultură, constructorii de mașini vor fabrica și o gamă largă de instalații — grape cu discuri, cultivatoare, pluguri — adaptabile tractoarelor specializate de 45 CP, aflate în fabricație de serie la Brașov.

Eforturile organizațiilor U.T.C. de a conferi momentului primirii în U.T.C. un cadru adecvat semnificațiilor majore ale acestui act capătă tot mai mult garanția permanenței și continuității, imprimîndu-i în același timp rezonanțele solemne capabile să-i prelungească ecoul în memoria celor mai tineri uteciști. Dovezile acestor strădanii le-am întîlnit și zilele trecute, cînd reporterii ziarului nostru au consemnat la fața locului, în județele Argeș și Dolj, momentul creșterii rîndurilor unor organizații U.T.C.

MOMENTUL PRIMIRII ÎN U. T. C.

UN EXAMEN AL MATURITĂȚII ȘI EXIGENȚEI

Pentru cîteva momente în laboratorul Școlii generale nr. 1 din Pitești emoțiile pe care le stîrnesc experiențele de fizică și chimie au cedat locul altora: celor legate de actul primirii în organizația UTC a unor noi membri.

Secretarul comitetului UTC pe școală, **Gheorghe Petrineanu**, i-a prezentat pe rînd pe cei care își formulaseră nu de mult dorința de a deveni uteciști. I-am văzut intrînd cu fetele îmbujorate de emoție dar fermi și preciși în răspunsurile la întrebările colegilor care, în calitate de membri ai comitetului, trebuiau să decidă. De fapt, se cunoșteau bine unii pe alții. Recomandările făcute anterior de grupa UTC erau întemeiate pe întreaga activitate desfășurată de fiecare din ei. Iar exigența și autoritatea grupei s-au dovedit încă o dată hotărîtoare.

Iată, se discută cererea celui mai bun elev al clasei a VIII-a C, **Toader Florian**, în catalog numai medii de 10, și totuși exigența colegială nu-i trecem cu vederea într-un asemenea moment unele „scăpări" pe care le trădează uneori comportarea sa, față de colectiv. Secretara grupei U.T.C., **Doina Moraru** ține să-i amintească încă o dată recomandările colegilor de clasă uteciști: să fie mai disciplinat, să-și aleagă mai atent prietenii. Nu întîmplător unele din întrebările care s-au pus se referă tocmai la modul cum consideră el să-și facă datoria ca utecist pentru întărirea disciplinei în școală. În răspunsul său, un angajament emoționant, Florian aduce argumentul unor fapte din ultimul timp. Așa cum vor face și ceilalți. Fiindcă, în ultima vreme, pentru a-i atrage spre organizație, pentru a le pune la încercare calitățile, grupele U.T.C. i-au supus în perioada premergătoare discutării lor la un adevărat examen, le-au creat responsabilități precise, menite să contureze părerea despre capacitatea lor de muncă, să le cultive respectul pentru noua calitate care îi angajează la un efort mai mare decît pînă atunci. Fiecare a trebuit astfel să răspundă direct de o anumită activitate în cadrul clasei. Măsura în care și-au făcut datoria este acum un criteriu hotărîtor pentru primirea lor, pe lîngă, bineînțeles rezultatele bune la învățătură. **Constanța Băiașu** din clasa a VIII-a A a fost primită în UTC și pentru că „a început să învețe tot mai bine", dar și pentru contribuția adusă la acțiunile de gospodărire a clasei. Colegul ei **Dan Teodorescu** s-a dovedit un bun organizator al activităților sportive și al excursiilor, iar **Elena Ungureanu** o pasionată colaboratoare la revista școlii și în cadrul cercului literar. **Valeria Grigore și Elena Cirjan** au făcut deseori dovada ingeniozității prin propunerile pentru activitățile culturale și participarea directă la realizarea lor.

Buna pregătire a celor aleși exprimă astfel puterea de muncă, destoinicia și priceperea lor, dar este, totodată, dovada maturității grupelor UTC, a colectivelor care i-au recomandat atenției comitetului U.T.C. La adunările de grupă uteciștii mai vechi nu au trecut cu vederea micile scăderi ale celor propuși. Mai mult, prietenii cei mai buni s-au dovedit cei mai exigenți judecători. De pildă, **Florian Soităriu** de la Școala generală nr. 4 a simțit poate cel mai mult această atitudine sever prietenească. I s-a spus cu sinceritate tot ce știa despre el: că învață, într-adevăr, bine dar rezultatele sînt încă sub posibilitățile pe care le are, că ar trebui să privească cu mai multă seriozitate propria sa muncă și relațiile de colegialitate cu cei din jurul său. Și dacă prietenii au fost severi în această seară, au fost în aceeași măsură și drepți, obligîndu-l să recunoască în fața tuturor celor prezenți că „remarcile lor sînt juste". Apoi, tot ei au fost cei dintîi care l-au felicitat din toată inima pentru intrarea în rîndurile organizației UTC.

Dialogul colegelor de bancă **Daniela Soare și Adriana Dăncioiu** a respectat același unic criteriu, al exigenței. Deși sînt cele mai bune prietene și colege, lucrul acesta n-a împiedicat-o pe Daniela să-i atragă atenția Adrianei asupra tendinței exagerate spre „modern". Acum, cînd ambele fac parte din aceeași organizație, am înțeles că acesta a fost încă un pas spre ceea ce Adriana spunea: „Datorită ei am reușit să mă leg și mai mult de acest colectiv".

Iar colectivul a știut să-i atragă, să-i integreze. Și e meritul acestui colectiv de a primi în rîndurile sale pe cei mai buni elevi cu o comportare demnă, cu cea mai activă participare la viața de organizație și a școlii. Dincolo de sfaturile colegilor, de cuvintele de felicitare și recomandările profesorilor diriginți, secretarilor organizațiilor de partid din școli, ale îndrumătorilor UTC făcut cu matură chibzuință va rămîne pentru cei mai noi membri ai organizațiilor UTC din școlile generale nr. 1 și 4 din Pitești, primul lor angajament de a fi demni de organizația în care au intrat.

V. RĂVESCU

IOANA ANDREI

VALERIU POPA

SEMNĂTURI PE UN ANGAJAMENT

Ne aflăm la Apele Vii, în județul Dolj. Comitetul U.T.C. al organizației din C.A.P. pune în discuție cererile de primire a cinci tineri. Întrebările și răspunsurile se succed firesc. Meritele muncii lor de fiecare zi sînt analizate dintr-un punct de vedere comun: acela al locului pe care trebuie să-l ocupe de acum înainte, nu numai ca argument al participării lor individuale la activitatea cooperativei, ci și ca viitori membri ai organizației de tineret. Discuțiile s-au concentrat în permanență în jurul acestor două aspecte ale aceleiași probleme. Atît **Petre Grigorescu**, cît și **Georgică Pisică** sau **Marcel Florescu** au trebuit să răspundă nu numai întrebărilor privitoare la munca lor ci și celor legate de relațiile pe care și le-au format în cadrul colectivului lor de muncă și la îndatoririle sporite pe care și le asumă o dată cu primul pas făcut în organizația U.T.C.

Același lucru la Ciupercenii Noi. Tinerii **Valeriu Popa, Ioana Andrei** sau **Maria Dumitru** au vorbit nu numai despre numărul de zile efectuate de fiecare în anul trecut, ci și despre alte acțiuni la care au fost mobilizați de către organizația U.T.C. Așa, de pildă, antrenarea lor în acțiunile de plantare a 2 000 de pomi ornamentali sau la amenajarea unui parc al tineretului a însemnat un adevărat preludiu al clipei pe care o trăiesc astăzi cu toții.

În sfîrșit, primirea în organizație a soților **Stîngă, Constantin și Amelia**, se înscrie pe aceeași linie a atragerii tinerilor căsătoriți la o activitate mai complexă, a ridicării coeficientului de participare la întreaga viață a satului.

În felul acesta, ceea ce au realizat organizațiile U.T.C. din cele două cooperative a fost în primul rînd atragerea unor noi tineri în circuitul mai larg al activității tuturor, oferindu-le un cadru propice de afirmare a întregii lor puteri de muncă: cadrul pe care-l conturează primirea în organizația U.T.C. Acesta a fost angajamentul pe care l-au semnat, în ziua aceea cu toții.

MIRCEA CRISTEA

IMOBILISMUL

(Urmare din pag. I)

din păcate, în timp util toate vechile metode de analiză, uzate moral, și nu sînt adaptate exigențelor chimiei analitice moderne. Repercusiunile acestei stări de lucruri asupra calității produselor industriale și a competitivității lor, chiar în cazul celor mai moderne tehnologii, sînt ușor de întrevăzut.

Experiența unor țări dezvoltate industrial arată că elaborarea standardelor de analiză trebuie să se facă de către organisme foarte competente, dotate cu personal specializat, cu aparatura cea mai modernă. **Standardele se produc în laboratoare și nu în birouri, așa cum este cazul la noi.** Or, după cum se constată, în țara noastră controlul calității în industrie nu se poate face întotdeauna eficient tocmai datorită lipsei unor asemenea laboratoare. Mai mult: la produse de mare puritate, la care analiza elementelor „în urme" se face în mod curent, este necesară și obligatorie interpretarea statistică a rezultatelor. Or, la noi în țară lipsește cu desăvîrșire interpretarea statistică a rezultatelor la metodele recomandate de O.S.S. Conform standardelor de analiză se cere numai indicarea unor diferențe maxime admisibile. Fără îndoială că în acest mod nu poate fi vorba de un control eficient al calității.

Personal, consider că pentru remedierea acestei situații se impune de urgență o reorganizare a modului în care se face controlul calității în industrie. **Consider că ar fi necesară înființarea unui laborator al O.S.S. care să poată elabora substanțe etalon cu certificat de analiză garantat. Cu ajutorul diverselor laboratoare care ar colabora la această activitate, el ar urma să pună la punct metode standard de analiză bine verificate, pentru un număr cît mai larg de produse.**

O vizită în cîteva dintre laboratoarele de analiză ale unor institute de cercetare și ale unor mari întreprinderi ne-a permis să constatăm și existența altor deficiențe în acest important proces. **La Institutul de cercetări miniere**, interlocutorul nostru este **ANGHEL MIHAI DEMETRESCU**, șeful laboratorului de analize.

— Dacă veți consulta indicatorul de standarde pentru Ministerul Industriei Miniere o să observați că o parte însemnată a metodelor de analiză propuse sînt vechi de 10—15 ani. Metodele de control analitic fiind depășite, calitățile produselor studiate nu pot fi stabilite cu precizie. Aceasta face ca încadrarea lor în anumite domenii de calitate să nu fie întotdeauna cea adevărată. Un exemplu îl constituie analiza fierului în caolin. Datorită impreciziei metodei recomandate de standarde, stabilirea calității caolinului nu este sigură. Cazul bentonitelor este similar: deși standardele pentru analiza acestor materiale au fost revizuite relativ recent, în 1966, normele lor nu sînt la nivelul cerințelor internaționale. **Evident, aceasta prejudiciază desfacerea produselor noastre pe piața internațională.**

Una din cauzele acestei stări de lucruri o constituie **ritmul extrem de lent al elaborării standardelor de analiză. Procesul de elaborare și de aprobare al unui standard durează, în medie, 2 ani și jumătate. La aceasta se adaugă încă aproape 6 luni, timp în care noul standard este introdus în laboratoare. Or, în timpul acesta el este deja „uzat".** Ce să mai spunem despre standardele vechi uneori de peste 15 ani, al căror „certificat" de valabilitate a expirat de mult, dar care continuă să fie utilizate, în lipsa altora mai noi.

La Uzina 23 August stăm de vorbă cu ing. SONIA ROȘCA, adjunct al șefului serviciului laboratoare.

— Trebuie să spunem că, din păcate, Oficiul de Stat pentru Standarde nu se preocupă în suficientă măsură de standardizarea unor metode adecvate analizei de serie. **Metodele recomandate de unele standarde vechi sînt, de multe ori, atît de greoaie încît a trebuit să renunțăm la folosirea lor. Analiza aliajelor de aluminiu, de exemplu, durează aproape două zile. Or, în condițiile uzinei noastre un asemenea timp de verificare a calității șarjelor este inadmisibil de lung. De aceea, în ultimii ani, laboratoarele noastre lucrează după metode de analiză proprii.**

— Cazul determinării stibiului din bronzuri este similar, consideră tînăra ingineră **IOANA FILCENCO.** Am încercat să aplicăm metoda recomandată de standarde dar analiza nu a reușit sub nici o formă. Probabil că metoda a fost elaborată după literatura străină, fără o verificare a ei în laborator. Desigur, în acest mod, o serie întreagă de amănunte ale modului de lucru — care sînt esențiale pentru reușita unei analize — au fost omise. **O.S.S. ar trebui să experimenteze un standard înainte de a-l oficializa.**

Fapt deosebit de îmbucurător, în ultima vreme Oficiul de Stat pentru Standarde a trecut la revizuirea și reactualizarea unor metode de analiză. Sînt indicate, în marea majoritate a cazurilor, metode și procedee instrumentale care presupun folosirea unor aparate moderne. Dar, ne atrăgeau atenția interlocutorii noștri, în majoritatea laboratoarelor din întreprinderi și institute, din păcate asemenea aparate lipsesc.

— Recomandarea unor metode moderne de către standarde este, fără îndoială, salutară, ne spune **ing. CONSTANTIN OPRIȘ**, șeful serviciului laboratoare de la Uzina 23 August. Dar, pentru ca revizuirea vechilor standarde de analiză să fie eficientă ar fi necesară o utilare a laboratoarelor la nivelul cerințelor actuale. Pentru analiza de precizie a unor elemente de mare importanță în calitatea oțelurilor pe care le elaborează uzina noastră, cum sînt cromul, vanadiul, manganul etc., avem nevoie de un potențiometru. Deși l-am solicitat în repetate rînduri, încă din 1965, el a fost inclus abia acum în planul de investiții pe anul 1970. Pentru urmărirea unor procese de elaborare a oțelurilor și fontelor ar fi de asemenea necesar un aparat automat de analiză. Șarja nu poate aștepta o analiză care se efectuează, în lipsa unor aparate moderne, după standarde vechi de peste 10 ani.

În sfîrșit, observau interlocutorii noștri, O.S.S. ar trebui să elaboreze metode de analiză și pentru unele elemente, considerate în prezent „impurități nedozabile", a căror importanță pentru calitatea produselor, date fiind exigențele tehnologiilor moderne, a crescut foarte mult. Un exemplu îl constituie analiza staniului și a plumbului din fonte, pentru care nu există standarde. O altă analiză de mare interes în metalurgie ar fi determinarea gazelor în oțeluri, pentru care, în prezent, indicatorul de standarde nu recomandă nimic, lăsînd la latitudinea fiecărui laborator dacă și după ce metodă să efectueze analiza.

Marea importanță a modernizării standardelor de analiză pentru creșterea continuă a calității produselor industriale românești și a competitivității lor pe piața internațională, recomandă această problemă atenției Oficiului de Stat pentru Standarde precum și a unor ministere, cum sînt cel al Chimiei sau Metalurgiei, de exemplu, larg beneficiare ale acestor metode de control a calității.

ENTUZIASTA PARTICIPARE

(Urmare din pag. I)

întreprinderi, ale lucrătorilor din agricultură s-a insistat în mod deosebit asupra acestui aspect, s-a urmărit ca tinerii să cunoască și să-și însușească indicatorii de plan, să știe și să susțină angajamentele luate în întrecere.

Firește însă că aceasta este doar o premisă. Pentru a determina creșterea răspunderii tinerilor în îndeplinirea planului de producție, în industrie sau agricultură, am inclus în programul nostru de activități o seamă de acțiuni de durată, cu o arie de acțiune foarte precisă. Vor fi organizate discuții cu cei tineri ce nu-și realizează sarcinile zilnice, dezbaterile, demonstrațiile practice, întîlnirile cu muncitori fruntași și specialiști, insistînd să evidențieze prompt cauzele care conduc la asemenea stări de lucruri și implicit cuprinzînd măsuri pentru evitarea și prevenirea lor.

Urmărim în mod deosebit să determinăm, din partea tinerilor, o tot mai mare exigență în satisfacerea criteriilor de calitate ale produselor noastre, cu atît mai mult cu cît producția pentru export în județul Timiș va crește în anul 1970 cu aproape 10 la sută. Făcînd cunoscute aprecierile la adresa produselor pe care le execută, subliniind importanța tehnică și economică a respectării prescripțiilor de calitate cu sfințenie, avem în vedere extinderea acțiunii de eliminare a rebuturilor la Uzinele mecanice și Electromotor Timișoara, la „Ceramica" Jimbolia și „Mondial" Lugoj.

Este de la sine înțeles că nu putem rămîne în afara eforturilor care se fac în toate colectivele de muncă pentru reducerea continuă a consumurilor de materii prime și materiale, în mod deosebit de metal. Acesta constituie mobilul extinderii inițiativei „Să gospodărim cu grijă metalul" în organizațiile U.T.C. din întreprinderile constructoare de mașini timișorene — Uzinele mecanice, „Tehnometal", „Electromotor", „6 Martie", ca și introducerea inițiativei „Să lucrăm cu consumuri specifice reduse" în unitățile industriei materialelor de construcții și pielărie, direcție în care ne va servi și folosirea cu mai multă pricepere a vitrinelor de calitate, mărirea eficienței gazetelor satirice, a stațiilor de amplificare din întreprinderi.

Am pornit la lucru cu convingerea că acest an va însemna o etapă superioară în felul de organizare și mai ales în cîștigul dobîndit de pe urma formelor de perfecționare profesională pe care organizațiile U.T.C. le adresează tinerilor. Acest lucru poate fi sesizat încă din „faza de proiectare" a diferitelor manifestări stabilite în cadrul întreprinderilor, dar și în caracterul de masă pe care îl au acțiunile îndrumate direct de comitetul județean U.T.C. prin secția sa de specialitate. Am în vedere continuitatea diferitelor forme de informare a tineretului cu noutățile tehnice, „Ziua informării tehnice" organizată periodic pentru ingineri și tehnicieni, consfătuirile consacrate creșterii rolului specialistului în organizarea științifică a producției și a muncii. Și, înainte de orice urmărim un efect cît mai substanțial prin olimpiadele pe meseriile stabilite în perioada care urmează pentru strungari, frezori, filatori, țesătoare, croitori în piele, zidari, dulgheri, instalatori sanitari.

Nu vom scăpa nici un moment din vedere că înscrierea cît mai exactă în ceea ce ni se pretinde nouă, tinerilor, în anul pe care l-am început presupune asimilarea într-un înalt grad a disciplinei industriale. Pornind de la cunoașterea acelor tineri ce comit abateri vor fi extinse dezbaterile în grupele U.T.C. pe marginea cazurilor de indisciplină, periodic urmărind să întreprindem raiduri al căror scop este de a vedea cum folosesc tinerii timpul de muncă, mai ales în schimburile II și III, cum își îngrijesc și exploatează mașinile, astfel încît să nu ne ocupăm doar de neregulile comise deja, ci să acționăm mai ales preventiv, pentru evitarea lor.

Un capitol distinct al preocupărilor organizației noastre județene îl va reprezenta orientarea profesională a tinerilor spre sectoarele producției materiale. Sînt stabilite deja întîlniri cu muncitori și cadre de specialitate ale elevilor din școli generale sau licee în comunele Peciu Nou, Periam, Gătaia, Ciacova, Nădrag, Făget, Biled, Dudeștii Vechi, în municipiile Lugoj și Timișoara. În școli vor fi constituite „colțuri de orientare profesională". Cu aproape 5 000 elevi se vor întreprinde vizite în întreprinderi și pe șantiere, urmînd să organizăm tot cu elevii „micro olimpiade" la meseriile de strungari, lăcătuși, filatori, zidari, instalatori, zugravi.

Fără a prezenta pe larg mijloacele prin care organizațiile U.T.C. vor sprijini eforturile tinerilor de pe ogoare de a se înscrie cu o cît mai mare contribuție în realizările agriculturii județului nostru, aș vrea să menționez că ne îndreptăm atenția spre cuprinderea tuturor tinerilor în formațiile de muncă (ferme, brigăzi, echipe), cu accent deosebit în sectorul zootehnic și legumicol. Ne-am propus să atragem cît mai multe fete spre crescătoriile de păsări, avînd deja stabilite concret unitățile respective: C.A.P. Biled, Variaș, Cenad, Topolovăț, I.A.S. Sînnicolaul Mare și Jimbolia, complexul Beregsău. În cooperativele agricole de producție sînt prevăzute „seri de calcul" pe teme de normare a muncii, iar cu sprijinul conducerii întreprinderilor, la I.M.A. Biled, Peciu Nou, Gotlob, Remetea Mare, organizațiile U.T.C. vor fi îndrumate să aplice inițiativa privind reducerea consumului de carburanți.

Iată, așadar, programul de lucru al organizației noastre județene în 1970, perioadă în care sîntem decși să onorăm cum se cuvine, prin rezultate cît mai bune, chemările la întrecere adresate tineretului din întreaga țară. Este convingerea cu care au pornit la lucru organele și organizațiile U.T.C. din întreg județul, primele rezultate obținute atestînd dorința de a așeza în cununa realizărilor acestui an o entuziastă participare tinerească.

SĂPTĂMÎNA ÎNCEPE CU ZIUA A ȘAPTEA

ATENEUL TINERETULUI

Atunci cînd sîntem spectatori într-o sală a Casei de cultură a tineretului, ne întrebăm numai asupra calității acțiunilor la care asistăm. Răspunsurile trebuie să le căutăm mai cu seamă în felul cum sînt ele concepute de către organizatori, deci în activitatea diurnă a metodistului sau a directorului. Iată de ce am încercat să surprindem, pe parcursul unei zile, la Ateneul tineretului, ceea ce s-ar chema, pentru vizitatorul obișnuit, „Viața de culise" a instituției. L-am însoțit pe director, tovarășul Simion Sihota, am asistat la convorbirile sale, ne-am notat felul în care a răspuns solicitărilor sau ce dispoziții a dat pentru rezolvarea unei situații sau alteia.

...La ora 11 are loc vernisajul expoziției de pictură a doi membri ai cenaclului tineretului din cadrul U.A.P.: Marin Rădulescu și C. Platon. După scurta prezentare făcută de criticul Iulian Mereuță în fața unui mare număr de tineri, asistăm la discuția dintre director și cei doi pictori, în care se convine asupra tablourilor ce urmează a fi donate Ateneului. Pentru că s-a încetățenit aici o tradiție, pe care fiecare expozant ține s-o onoreze: cel care expune lasă instituției un tablou. Sîntem apoi martorii unei convorbiri cu compozitorul Dan Beizadea, care propune directorului înființarea unui cerc de „Prieteni ai muzicii". Ideea este examinată în amănunțime, și se concepe, în mare, planul de organizare. „Inițiativa ne-ar interesa, așa că o luăm, deocamdată, sub beneficiu de inventar — ne spune tovarășul Simion Sihota. Este însă nevoie să punem la punct detaliile de organizare, să luăm legătura cu cîteva personalități marcante; am dori ca ideea să se materializeze în așa fel încît să intereseze un număr cît mai mare de tineri".

După amiaza, programul începe la ora 17: se fac ultimele retușări pentru seara distractivă, care va avea loc pe la orele 19,30. În acest interval de timp avem prilejul să vedem cum sînt anticipate în discuțiile care se poartă aici cîteva din acțiunile din săptămîna viitoare. În primul rînd, ședința cercului de estetică a picturii. Scriitorul Marin Tarangul, care va ține o comunicare („Despre limbajul picturii"), se interesează asupra modalității în care vor putea fi folosite reproducerile pe care intenționează să le aducă. Se optează pentru proiectarea la epidiascop și în consecință se discută adaptarea prelegerii la această modalitate de expunere.

Tovarășul Gheorghe Popescu, instructor cu probleme de propagandă și cultură al Comitetului U.T.C. al Sectorului 1, stabilește cu tovarășul director detaliile viitoarei teme care se va dezbate în cadrul clubului de informare politică — „Politica externă a României față de principalele probleme internaționale actuale". „În fiecare duminică — ni se spune — stabilim amănuntele, să le zicem organizatorice, ale temei din săptămîna care urmează. Discuția pe care am avut-o cu cel invitat să conferențieze — ziaristul N. Lupu — ne-a demonstrat necesitatea producerii unor materiale ca fotografii din actualitatea politică internațională, decuparea de articole adecvate temei, pe care să le punem la dispoziția tinerilor etc".

Desigur, am notat numai cîteva din punctele dintr-un, să zicem, jurnal de activitate zilnică a unui salariat al Casei de cultură a tineretului. Cele din duminica aceasta sînt ca un barometru al activităților săptămînii viitoare. Și acul indică, pentru Ateneul tineretului, „timp favorabil".

SABIN BORCAN

Secvență din spectacolul ansamblului „Prahova"

CIREȘ

(Urmare din pag. I)

și estetică din cotidieene; era la curent cu toate noutățile editoriale, punea același interes în lectura „Țiganiadei" și a maculatorului cu încercări ale ultimului elev de la școala profesională — și nu mă inspir din Nicuță Tănase cînd vă spun că a fost în stare să ne vorbească într-o zi, timp de două ceasuri, cu competență de impiegat C.F.R., despre noua formulă a „Mersului trenurilor"...

Poate că l-aș fi așezat pe Vasile Cireș, în amintirile despre acea etapă a existenței mele, la capitolul „ciudățenii", dacă pasiunea lui pentru citit ar fi fost aceea a unui veleitar care bombardează redacțiile cu op-uri originale și împuiază capul cunoscuților cu producții inspirate de ultima-i lectură. Dar, cum vă spusei, Vasile Cireș nu scria. Iar participarea lui la discuțiile noastre literare nu avea caracterul judecăților de valoare ci pe acela al bucuriei de a ne aduce la cunoștință că a mai citit **ceva** și că acel **ceva** i-a procurat o mare mulțumire pe care este păcat să n-o împărtășească și altora. Cititor patetic, Vasile Cireș era și un pasionat recenzent oral — atît de înflăcărat încît, chiar dacă noi, cei cîțiva cît de cît mai organizați în lecturi, zîmbeam cu superioritate ascultîndu-l, nu o dată ne-am surprins căutînd după aceea prin biblioteci și librării cărțile recomandate de el cu atîta credință. Aș mai putea spune că Vasile Cireș avea, față de Carte și Autor, un respect nestrămutat, în virtutea căruia se simțea jignit la orice exprimare mai liberă a noastră în legătură cu vreo nereușită editorială sau cu vreun autor recent, care ni se părea fără har. Încît mă gîndisem într-o zi că dacă mi-ar cere cineva să-i arăt **Cititorul** — etern și ideal —, i l-aș recomanda fără ezitare pe Vasile Cireș.

...Și iată, mai deunăzi, fiind în trecere prin București, Cireș m-a căutat la redacție. Am aflat că de șase ani s-a mutat la Galați, la combinat, unde lucrează ca finisor la secția laminate de tablă groasă. Mi-a vorbit cu entuziasm despre marea cetate a oțelului și despre noua Țiglină, cartier unde locuiește cu familia; mi-a dat vești de la toți amicii **de-atunci**, pe care-i știe unde și cum lucrează; mi s-a lăudat cu cele mai recente culegeri de versuri și proză editate de literați amatori de la „Electroputere" și de cei din orașul de la Dunăre (bineînțeles, nu avea nimic tipărit în ele, dar se bucura de aceste apariții de parcă el le-ar fi scris din scoarță-n scoarță) și, în sfîrșit, după ce a făcut un competent tur de orizont asupra lucrărilor premiate recent de Uniunea scriitorilor, a scos cu sfială din portvizit cîteva fotografii... „Nu știu cum s-a făcut, mi-a spus, că într-o zi m-am apucat să desenez un monument în cinstea Cărții. Așa din senin. Pe urmă l-am transpus în metal, așa pentru mine, să-l am în fața ochilor. Îți dai seama, tocmai **Cartea**, care ne-aduce atîtea bucurii, să n-aibă un monument!... Cred că l-am gîndit bine: jos, la postament, am pus desene de peșteră, apoi niște sumeriene și cuneiforme; am continuat cu patru linii negre ca niște pumnale — înțelegi, obscurantismul Evului Mediu! —; apoi totul se deschide, pînă se ivește, sus, o carte, ca niște aripi — adică, pricepi? lumina civilizației de azi...". „Și ce-ai de gînd să faci cu monumentul?" „I-am întrebat. „Ce să fac? L-am fotografiat și trimit pozele la prieteni — să se bucure și ei. Păi nu e grozav! Un monument în cinstea **Cărții! Înțelegi?...**".

★

Am însemnat aceste rînduri ca un omagiu adus unui prieten cu suflet frumos... M-am bucurat, în timp ce scriam, să aflu că nu sînt singurul care a simțit nevoia să-i închine lui Cireș cîteva gînduri așternute pe hîrtie. Căci iată ce am citit pe verso-ul uneia din fotografiile aduse de el.

Pilastru alb al gîndului
uman,
Înțelepciune-a lumii în avînt,
Tezaur vechi, mereu
contemporan,
Păstrează-te înălțător și sfînt!

Iar această dedicație purta semnătura muncitorului gorjan Făget Mihai, și el împătimit de iubirea pentru carte, unul dintre prietenii **de-atunci...**

• CRONICI • CRONICI • CRONICI • CRONICI •

MUZICALĂ

REZONANȚELE UNOR MOMENTE DE ISTORIE MUZICALĂ

Un „moment" cu triplă semnificație a „derulat" zilele trecute în Studioul de concerte al Radioteleviziunii Române: Concertul de muzică veche din Transilvania.

Un grup de muzicieni bucureșteni ne-au dăruit sub conducerea unui entuziast și excelent pregătit tînăr dirijor — Ludovic Baci — posibilitatea de a asculta primul concert al unei noi formații muzicale, posibilitatea de a audia una din cele mai interesante seri de muzică preclasică ce ne-au fost dăruite în ultima vreme și în sfîrșit de a asculta în prima audiție 15 piese muzicale zămislite cu cîteva veacuri în urmă pe meleagurile țării noastre.

S-ar putea scrie, desigur, foarte mult despre necesitatea creării acestei formații, despre dăruirea interpreților care și-au procurat o vastă gamă de instrumente vechi (viole da gamba, flaute dolci, lăute), despre strădaniile instrumentiștilor pentru a-și însuși tehnica acestor instrumente...

S-ar putea scrie pe îndelete, desigur, despre ecoul adînc pe care l-a avut în public o seară de liniște și echilibru preclasic, despre unicul farmec al manifestărilor de muzică veche, sau despre eforturile lui Ludovic Baci — organizatorul concertului, pentru depistarea acestor lucrări.

Aș prefera însă ca în aceste succinte însemnări săptămînale să încerc să subliniez doar comorile de frumusețe și inedit create în decursul a două secole de istorie a muzicii transilvănene pe care muzicienii bucureșteni ni le-au restituit în concertul de săptămîna trecută.

Multiplele documente atestă existența în secolele 16 și 17 în Transilvania a unei școli muzicale prestigioase în lumea artistică, prin originalitatea ei. La Brașov, Sibiu, au apărut în acel timp școli muzicale recunoscute în marile centre muzicale din Franța, Țările de Jos, Polonia.

Compozitori talentați făuresc zeci de lucrări la nivelul școlilor polifonice europene. Organiști din Brașov, Alba Iulia, Sibiu, sînt vestiți în Europa vremii. Un remarcabil cărturar, Ioan Caioni, este autorul celebrei culegeri muzicale în care alături de misse, motete, dansuri — întîlnim melodii populare românești, melodii ce demonstrează cunoașterea structurii cîntecului românesc, și a particularităților limbajului folcloric românesc, melodii care constituie, cum spunea compozitorul Marțian Negrea, „o dovadă care ne vorbește despre vechimea, trăinicia și spontaneitatea cîntecului nostru, aruncînd în același timp și o rază luminoasă asupra unui popor care știe să-și prețuiască și să-și păstreze cu sfințenie comorile sale sufletești".

Neostenite strădanii i-au dus pe organizatorii concertului la descoperirea unor manuscrise muzicale capabile să recompună dimensiunile operei muzicale transilvănene făurite în epocă. Am ascultat înainte toate trei dintre fanteziile lui Valentin Gref Bakfark. Prima dintre ele a fost descoperită în culegerea lui Otto Gombosi, renumit profesor la Universitatea din Harvard care s-a preocupat de viața muzicală brașoveană. Fantezia pentru cvartet de flaute dolci amintește celebre modele ale vremii. Ultima dintre fanteziile lui Bakfark, audiate în concert este cuprinsă în volumul audiat la 1564 la Cracovia. Cu totul interesant este faptul că întîlnim în portativele ei embrionul unei forme tripartite.

Un excelent moment pe cinci voci „Si bona suscepimus" ne-a adus un crîmpei din frumusețile făurite de un alt compozitor brașovean al timpului — Georgius Ostermayer — cunoscut prin concertele sale la Stuttgardt.

Motetul — o perlă a stilului a capella, scris cu finețe, cu sensibilitate — poate cu nimic mai prejos de o piesă a lui Palestrina — a fost găsit de prof. Otto Gombosi, care l-a înmînat compozitorului sibian F. X. Dressler, care ni l-a dăruit în interpretarea cunoscută.

Remarcabil a fost madrigalul lui Gianbattista Mosto — „Dolce cantava". Mosto, celebrul muzician al vremii, a fost chemat în Ardeal de Sigismund Bathory, profund iubitor de muzică (de altfel interpret talentat la virginal și lăută). Mosto va locui mulți ani pe „ulița italienilor" din Alba Iulia și va muri în 1597 în acest oraș.

Madrigalul, plin de prospețime, cu ritmuri dansante ce amintesc o gagliardă a fost găsit într-o arhivă, într-o culegere de coruri ale vremii.

Cîteva piese pentru orgă (în transcripția lui Andrei Porfetye) ni l-au reamintit pe Daniel Croner, autor al manuscrisului „Tabulatura Fugarum" — 1681, cea mai veche lucrare originală pentru orgă existentă în țara noastră.

Am ascultat printre altele și cîteva arii ale lui Gabriel Reilich. Manuscrisul ariilor a fost descoperit în arhivele din Sibiu. Piesele mi se par că cuprind toată forța luminilor ce le intuim în lucrările scrise în anii Renașterii europene.

Influențele cîntecului popular săsesc sînt vizibile în desenul portativelor (Cuvinte speciale pentru cele două soliste: Georgeta Popa-Șoleru și Florica Martin).

Purtîndu-ne timp de două ore prin muzica transilvăneană a secolelor 16 și 17, formația de muzică veche, condusă de L. Baci, și-a cîștigat nu numai dreptul la existență de la prima ei manifestare publică dar ne-a oferit cea mai adîncă, eficientă, revelatoare demonstrație a unor valori făurite cu secole în urmă pe pămîntul țării noastre cu care ne putem oricînd mîndri.

IOSIF SAVA

TELE-SPECTATOR

CE NE FACEM... (cu spațiul)?

de IULIAN NEACȘU

Închipuiți-vă că vă duceți la un croitor important cu 3 m. de țesătură care nu se șifonează nici dacă te calcă tramvaiul și cu un „vreau un costum frumos, reprezentativ". Iar după ce te va asculta zîmbind ca o roșcovă, croitorul te-ar suci ca pe un făcăleț notîndu-și pînă și distanța dintre revere și vîrful nasului. Fericit de întîmplare n-ai avea decît să te prezinți la probă peste o săptămînă. Ceea ce și faci, dar... Asta e! dar... Pentru că în cabina de probă găsești un spielhosen. E o greșeală, crezi tu înțelegător, doar vrei un costum și pentru asta ai adus 3 m. de țesătură nesifonabilă. Mai ales că s-au luat și măsurile... Spre groaza ta însă, croitorul dă din cap la fel de înțelegător „nu, nu-i nici o greșeală, e costumul d-voastră". Și-așa, săptămînă de săptămînă, n-ai altceva mai bun de făcut decît să convingi croitorul că spielhosenul nu e pentru și de tine. Acesta se lasă greu, „retușează", adică mai adaugă cîte ceva, o mînecuță, un rever, buzunar de ceas... Și cine știe dacă, încăpățînîndu-te, nu-ți faci pînă la urmă costumul dintr-un spielhosen. Depinde cum o iei. Aceasta a fost povestea croitorului. Să vedem acum povestea televiziunii cu... spațiul (de emisie, bineînțeles).

În cele 7 zile ale săptămînii, emisiunile pentru tineret însumează în timp nici mai mult nici mai puțin **de o oră și cincizeci și cinci** de minute. **Confruntări** (30', luni). **Brățara de aur (30')** și **Cheia orașului** alternînd **cu Bunăseara, fete! Bunăseara băieți!** (55'). Iată deci o categorie atît de importantă de telespectatori, telespectatorii tineri, poate să se declare mulțumiți cu... spielhosenul. În limitele acestui spațiu de emisie atît de drămuit, este extrem de dificil să realizezi o deosebită teleeducație a băieților și fetelor. La mesele care vor să fie rotunde în numai 30' nici nu apucă invitații să afle pentru ce au venit în fața camerei de luat vederi, că spațiul de emisie e ca și terminat. Astfel, în aceste condiții, mai bine ar fi să asistăm la un asemenea dialog: „Aveți despre... o părere?". „AM". „Vă mulțumesc și vom fi bucuroși s-o aflăm altădată". Lipsa de timp minimalizează întotdeauna temele luate în discuție, teme de obicei teribil de ambițioase.

Cum se manifestă deci atenția acordată de televiziune problemelor de tineret? Față de un trecut nu tocmai îndepărtat, fără îndoială că un progres există, dar chiar așa, putem afirma că este foarte greu, dacă nu imposibil, să se realizeze tot ce poate și trebuie să facă televiziunea pentru tineret. Soluție? Stă la îndemîna televiziunii...

PLASTICĂ

O PERSPECTIVĂ CONTEMPORANĂ ASUPRA TRADIȚIONALEI PICTURI DE ȘEVALET *)

• Tehnica lui **HENRY MAVRODIN** desăvîrșit stăpînită s-ar putea înscrie în limitele cele mai tradiționale ale picturii de șevalet. Pasta modelată cu migală, tonurile conștiincios valorate, compoziția riguros și îndelung elaborată ne apare ca un salut secret adresat vechilor maeștri. Obiectele, personajele ce se înlănțuie într-o alegorie deloc absconsă au pregnanță, sînt precis delimitate în spațiul pînzei, evident nu în stăruința de a surprinde cît mai exact aparența, ci dimpotrivă de a o depăși, de a penetra **fondul, esența** pe care înfățișarea concretă a lucrurilor o conține, dar nu o dezvăluie în toate sensurile, în toată limpezimea sa, implicit. Am început cu aceste considerații privind mijlocul de expresie a picturii sale, pentru că de aici, încă de la acest mod de a lucra cu pasta, de a-și aranja savant, asemeni unui regizor realitatea, de la această intenție discret întreținută de spectacol scenic, de decor, se pot descifra cu claritate și opțiunile sale, interferările cu o artă devenită clasică, și în egală măsură cu suprarealismul. De această modalitate din urmă se apropie mai mult printr-o mecanică pur plastică de constituire a imaginii decît prin semnificația și sentimentul pe care-l presupune de obicei aceasta. Lui **Henri Mavrodin** îi repugnă obsesiile terifiante, violente ale unui suprarealism de tipul Salvador Dali sau Max Ernst, el fiind mai aproape de discreția, de delicatețea lui René Magritte și poate mai degrabă de acea stare meditativă a picturii metafizice italiene cu care pare să aibă infinit mai multe afinități spirituale. În aproape toate pînzele el vrea să descopere în elementul perisabil care e spectacolul în personajele-simbol, o meditație asupra elementului și-n egală măsură contemporan al existenței. Și lucrul e posibil mai ales datorită structurii sale deosebite capabilă să se dedubleze, să se regăsească în infinite ipostaze și să nu ancoreze decis, programatic într-una. Simți că-i repugnă, că ar considera acest lucru egal cu un discurs didactic.

• La **HARRY CUTTMAN** reflexia e mai amară, are chiar accente tragice, dar ca și la colegul său de expoziție, acestea nu îmbracă forma lamentației, ci totul este spus cu luciditate, cu o rece și aproape chirurgicală obiectivare. Grafica sa pare un studiu descriptiv al formelor umane, dilatate, fragmentate, „văzute" uneori cu aspect de os calcinat, forme pe care le investește și cu o funcție simbolică. Încerci senzația unei catastrofe iminente pe care mereu o suspendă făcînd-o specifică condiției umane. Se poate vorbi în grafica sa cu intenții filozofice de o subliniere a unei drame existențiale pe care o trăiește omul modern, a unei demitizări a solidității și stabilității existenței. Lucrările sale conving în măsura în care au consecvența logică a conceptului și nu în măsura în care ne apare ca o dimensiune trăită. De aici se poate desprinde și ușoara notă de livresc, de „literaturizare". E poate mai puțin convingător pentru că generalizările la care ajunge nu sînt obținute printr-o experiență unică, dar specifică unei colectivități anume ci sînt privite (și admise) ca date posibile ale unei existențe moderne.

• În pînze de mari dimensiuni **LIA SZASZ**, așterne culoarea cu robustețe, cu vigoare fără o cizelare a detaliului căruia atît plastic, dintr-un punct de vedere strict decorativ, cît și ca semnificație nu pare să-i acorde un rol prea important. Artista pare mai degrabă preocupată de exploatarea unei expresivități a ansamblului, a tonurilor pure, intense, sonore. Sentimentul vieții pe care-l descoperim în pînzele sale reiese poate mai puțin dintr-o figurare a omului mai decisă sau mai estompată (adeseori chiar greu de ghicit) cît din **vitalitatea** exprimării, vitalitate sugerată chiar ca un însuși principiu al existenței.

• Sculptorița **GABRIELA MANOLE ADOC** se remarcă în lucrările expuse printr-un studiu atent al îmbinării formelor cărora le caută nu numai o expresivitate extrinsecă, decorativă. Ele sînt condiționate unui adevăr al realității care face ca orice nouă invenție să nu ilustreze în fond o capacitate reală de fabulație, ci faptul mult mai important că artista rămîne consecventă cu această realitate, că fiecare lucru extrem sintetizat este o concluzie a unei observații și a unei meditații permanente.

C. R. CONSTANTINESCU

*) **Expoziția de grup — Henry Mavrodin, Harry Guttman, Lia Szasz, Gabriela Manole Adoc — Galeriile Apollo.**

REPERTORIUL

(Urmare din pag. I)

tită conform tarifelor în vigoare. Ca totul să atingă „sublimul", **singura** premieră a săptămînii, filmul **„Anchetatorul din umbră"** nu a fost anunțat, iar pentru săptămîna aceasta sînt programate nu mai puțin de cinci premiere: **„Ghici, cine vine la cină?" „Te iubesc, te iubesc", „O nuntă cum nu s-a mai văzut", „Roșu și auriu", „Comisarul X și panterele albastre"**, filmele din aminata festivitate a „Zilelor filmului spaniol" (ultimele, restanțe neonorate) și, la cinematograful Timpuri Noi, un **„Medalion Ion Bostan"**.

Atîtea premiere într-o singură săptămînă ar putea provoca dileme dacă n-am avea scăparea oferită prin tradiția tristă a ceea ce numeam, patent neînregistrat în practica mondială a programării filmelor, „repertoriu probabil".

CÎT DE OBIECTIVE SÎNT UNELE „CAUZE?"

„Retragerea de pe ecrane în luna decembrie a filmelor „Mai periculoase decît bărbații", „Operațiunea Lady Chaplin", „Jocul care ucide" prin care s-a urmărit deținerea unei programe cu un fond cultural-educativ îmbunătățit, precum și a epidemiei de gripă care a acționat în această perioadă, au dus la înregistrarea unor pierderi la planul de încasări de...". Acest citat îl reproducem din Darea de seamă anuală a Întreprinderii cinematografice a municipiului București, înscrisă la capitolul intitulat sobru: „Cauze obiective".

Rămînînd cît de cît „obiectivă" doar epidemia de gripă și deloc, absolut deloc, concursul dat de ea la o programare" cu un fond cultural-educativ îmbunătățit", putem oferi date care vizează inconsistența argumentelor, clasice am putea spune, prin care se scuză anomaliile repertoriului ca și repercusiunile financiare ale acestora. Se spune mereu că din beneficiile realizate de rețeaua cinematografică se finanțează producția românească de filme, că aceasta nu este numai o obligație morală ci o sarcină de plan. **Cum se întîmplă atunci că distribuirea filmelor românești nu se bucură de o atenție deosebită?** E vorba, după cum vom vedea, de o concurență de un anume tip care deservește acut producția noastră. A devenit o regulă programarea în premieră a filmelor românești concomitent cu producția străină de sigur succes de casă, succes scontat nu întotdeauna pe temeiul unor valori artistice deosebite ci pe însușiri de alt soi. Astfel, ne putem aminti programarea în **paralel** a filmelor: „Așa s-a creat legenda" cu „Rolls-Royce-ul galben", „Baltagul" cu „Viridiana", „Căldura" cu „Blow-up" și „În împărăția lacului de argint", „Prea mic pentru un război atît mare" cu „Stăpîn pe situație" și „Cînd se arată cucuveaua", „Războiul domnițelor" cu „Valea păpușilor" și „Winettou în Valea morții". În acest ultim caz filmul românesc rula la un singur cinematograf (Republica) alături de celelalte două filme străine programate la patru mari săli din apropiere (Patria, Festival, București și Luceafărul).

De asemenea, filmele noastre documentare, cele care obțin nu numai stima publicului ci și majoritatea premiilor la concursurile și festivalurile internaționale, care alcătuiesc programe speciale la cinematograful Timpuri Noi „se bucură" după o săptămînă de rulare de o uitare aproape, dacă termenul n-ar fi nu atît violent cît exact, „dirijată", deși ele rulează în continuare, în completarea unor filme artistice de lung metraj. Rezultatul: nimeni nu știe, nefiind anunțate, unde mai pot fi văzute, motiv pentru care adeseori, fără să vrei, poți vedea un documentar de cîteva ori, în timp ce un altul nu știi unde să-l găsești.

SOLUȚII SALVATOARE?

La ședința organizată de Întreprinderea cinematografică a municipiului București, cu prilejul dării de seamă privind realizarea pe anul 1969 și prezentarea planului pe anul în curs, în afara unor măsuri administrative privind reamenajarea, dotarea și reprofilarea unor săli de spectacol s-au făcut auzite propuneri care vizează, în primă și în ultimă instanță, o, „mentalitate" despre care vrem să vorbim mai pe larg în cele ce urmează. Astfel, și asta nu mai este propunere ci o sarcină de plan, la grădina cinematografului „Capitol" se prevede organizarea unui „bar-cinematografic" care... care, ce, cum, de ce, ș.a.m.d.? Mai concis: ce poate să aducă nou un asemenea bar-cinematografic înființat, organizat sau amenajat (tot una) la singurul cinematograf de artă, nu numai specializat dar și adecvat în ceea ce privește condițiile de vizionare? Crede cineva că un bar, fie el și lacto, ferit deci de nocivitatea băuturilor alcoolice, poate stimula cu ceva interesul cinefililor? Să nu ne mai întrebăm cît ar costa amenajarea unui asemenea local sau, la alegere, grădină de spectacole. E curioasă această goană după **senzațional inutil** în timp ce aceeași întreprindere nu poate asigura în holul aceluiași cinematograf **(reamintim, cu dedicație expresă cinefililor)**, un stand de cărți în care să fie prezentate publicații din colecția „Biblioteca cinefilului" sau din bibliografia tipărită de Editura Meridiane!

Dacă așa e formulată o sarcină de plan, să nu ne mai mirăm că sînt vehiculate, cu toată seriozitatea, idei anacronice drept soluții salvatoare cum ar fi aceea a unuia din inspectorii de îndrumare și control, tovarășul Constantin Păsculescu, care ne sugerează nici mai mult nici mai puțin pentru atragerea spectatorilor în sălile frumoaselor cinematografe din nolle cartiere, a înființării unor „brigăzi de agitație" care să prezinte înnaintea filmelor mici spectacole cu text adecvat realizărilor și lipsurilor deputaților din sectoarele respective. De aici și pînă la trista melancolie după micro-trupele de revistă din cinematografele de cartier al copilăriei noastre pasul este în realitate, și nu formal, foarte mic și nu ar avea absolut nici o legătură cu arta filmului.

Rămîne o problemă de primordială însemnătate discutarea, în vederea unei reale îmbunătățiri a difuzării filmelor, nu atît a problemelor administrative ci a problemelor vizînd politica repertoriului și mai ales, a **difuzării** filmelor. Problemă mereu dezbătută în paginile ziarelor de cronicarii de film, de cititorii care sesizează pe bună dreptate lipsa de criterii în programarea filmelor, și în același timp problemă la care, o spunem pentru a nu știu cîta oară, așteptăm răspunsul ferm al DRCDF-ului cît și al Întreprinderii cinematografice a municipiului București. Cu atît mai mult cu cît acestea sînt cronice în Capitală ca să nu mai vorbim de restul țării unde sînt cinematografe despre al căror repertoriu și condiții de vizionare ne permitem să revenim în curînd.

Serial T. V.: „Nunta la români"

— La Bistrița s-au terminat filmările pentru un interesant documentar, conceput ca serial de televiziune. Filmul — intitulat „Nunta la români" — prezintă frumoasele ritualuri de nuntă de pe Valea Bîrgului și Valea Sieului. Cele 8 episoade au fost turnate cu concursul larg al cetățenilor, care au transformat platourile de filmare în adevărate festivaluri de cîntec, dans și port popular. La filmarea episodului „Alaiul Nunții", pitoresc prin goana săniilor trase de cîte patru cai, au participat, de pildă, aproape 2 000 țărani din satele Prundul, Susenii și Josenii Bîrgăului, Budușa-Sat și Simionești.

Pe generic apar numele unor localnici ca: Nuți Dan, în rolul miresei, Ion Lazăr, în rolul mirelui, Ion Griga, ca autor al scenariului și Ion Bocșa ca realizator al benzii sonore. Primele episoade au și fost programate pe micul ecran.

(Agerpres)

Oaspeți pe scenele bucureștene

Scena Teatrului Mic și cea a Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra" (Podul Izvor) găzduiesc, cu începere de azi, o microstagiune a Teatrului din Bacău. Programul actorilor băcăoani cuprinde trei din recentele lor premiere: „ANONIMUL" de Ion Omescu (regia Ivan Helmer, în colaborare cu autorul, care interpretează și unul din rolurile principale), „UN SCURT PROGRAM DE BOSSANOVE" de Radu Cosașu (regia Ivan Helmer) și „CARLOTA" de Miguel Mihura (regia George Rafael).

ÎN FOTOGRAFIE, Ion Omescu și Kitty Stroescu într-o scenă din „ANONIMUL".

s.e.

RODIN la Liceul „N. Bălcescu"

Cercul Olimpic al Liceului „N. Bălcescu" din Capitală prezintă o expoziție consacrată marelui sculptor francez Auguste Rodin (1840-1917), alcătuită dintr-un număr de cincizeci reproduceri după cele mai importante opere ale acestuia. Pe socluri de cuburi albe, dispuse cu gust, sînt fixate lucrările care rețin atenția vizitatorilor: CATEDRALA, GÎNDITORUL, SĂRUTUL, ETERNUL IDOL, MÎNA LUI DUMNEZEU, STRIGĂTUL, EVA, MOZART, VICTOR HUGO, ATLETUL etc. De asemenea, într-o vitrină, vizitatorul poate remarca grupul 6 BURGHEZI DIN CALAIS și BALZAC, lucrări expuse la EXPO' 67 de la Montreal. Expoziția Rodin este plasată pe un fundal extrem de interesant și instructiv, realizat printr-un număr de fotografii mărite ale orașului Paris, acolo unde, în prezent, se află muzeul Rodin. Ea înlesnește elevilor posibilitatea cunoașterii profunde a vieții și operei marelui sculptor.

Prof. TUDOSE CONST.

De Mărțișor, 150 fotografii studențești

Parte integrantă a Festivalului Național al Artei Studențești, **Salonul național de artă fotografică studențească** va avea ca gazdă Clujul universitar. De curînd, un juriu prezidat de conf. univ. Silviu Comănescu, secretar general al Asociațiilor Artiștilor Fotografi din Republica Socialistă România a selecționat 150 fotografii, în alb-negru și color, dintre cele peste 500 primite din aproape toate orașele universitare ale țării. De la 1 la 20 martie, acestea urmează a fi prezentate publicului, în sălile Casei Studenților. Vizitatorii vor avea la îndemînă și un catalog al Salonului, cuprinzînd pe lîngă fotografiile premiate, o selecție reprezentativă a celor mai bune lucrări expuse. În afara tradiționalelor premii — I, II, III și a mențiunilor, — la ediția 1970 a salonului au fost acordate și premii speciale, din partea Comitetului județean Cluj al U.T.C., Comitetului municipal Cluj al U. T. C., a revistelor studențești „Echinox" (Universitatea „Babeș-Bolyai") și „Dialog" (Institutul medico-farmaceutic).

Cu prilejul vernisajului, de Mărțișor, la Cluj își dau întîlnire reprezentanții cercurilor studențești de artă fotografică din întreaga țară.

ION TRONAC

● **MIINE,** la Teatrul „A Davila" Pitești are loc premiera piesei „Rețeta fericirii" de Aurel Baranga, în regia lui Mihai Radoslavescu și scenografia arh. A. Ivănescu-Damaschin.

Din distribuție fac parte: Lucia Boga, Alexandru Morariu, Angela Radoslavescu, Mihai Dobre, Adina Rațiu, Vlad Yarka, Elena Gurgulescu, Constantin Zărnescu, Cythna Popovici, Petre Dumitrescu, Nicolae Bănică.

Adunarea festivă consacrată „Zilei ceferiștilor și petroliștilor"

În sala de festivități a Palatului Căilor Ferate Române, a avut loc luni după-amiază o adunare consacrată aniversării luptelor ceferiștilor și petroliștilor din ianuarie-februarie 1933.

La adunare au luat parte membri ai conducerii Ministerului Transporturilor și Departamentul Căilor Ferate, reprezentanți ai Comitetului municipal București al P.C.R., ai Uniunii sindicatelor din transporturi și telecomunicații, participanți la luptele revoluționare de acum 37 de ani, activiști de partid, de stat și ai organizațiilor obștești, lucrători din unitățile căilor ferate și din alte instituții din Capitală.

Despre semnificația și importanța evenimentelor din ianuarie-februarie 1933, a vorbit tovarășul Pavel Ștefan, ministrul transporturilor.

În încheierea adunării a fost prezentat un program artistic.

★

Cu prilejul aniversării glorioaselor lupte ale ceferiștilor și petroliștilor din februarie 1933, la Brașov, Cluj, Craiova, Deva, Galați, Iași, Suceava, Timișoara, au avut loc adunări festive, simpozioane și alte manifestări dedicate acestui eveniment. Luînd cuvîntul în cadrul adunărilor, secretari ai comitetelor județene de partid, ai consiliilor județene ale sindicatelor, vechi militanți ai mișcării muncitorești din țara noastră au subliniat importanța istorică a acestui eveniment, precum și succesele obținute de harnicii lucrători feroviari în munca de construire a societății socialiste.

Noi reglementări privind stabilirea vechimii în funcție a personalului didactic

Ministerul Învățămîntului a emis noi reglementări privind stabilirea vechimii în funcție a personalului didactic din învățămîntul de toate gradele. Potrivit acestora, se consideră vechime în învățămîntul preșcolar, obligatoriu de cultură generală, liceal, profesional și tehnic, timpul în care o persoană a fost încadrată într-o funcție didactică de predare sau de conducere la o instituție de învățămînt de stat, în învățămîntul de partid, sindical și U.T.C., în instituții de educație, la cursurile de calificare și de perfecționare organizate în centre permanente, precum și în fostul învățămînt particular sau confesional, care au funcționat pînă în anul 1948. Se consideră, de asemenea, vechime în învățămînt, timpul lucrat, într-o funcție didactică ajutătoare, la inspectoratele școlare, în cadrul compartimentelor de învățămînt ale ministerelor și celorlalte organe centrale ce au în subordine școli, în aparatul de partid, al sindicatelor din învățămînt, al Uniunii Tineretului Comunist și al Organizației pionierilor, la Casa corpului didactic, la Editura didactică și pedagogică, în presa pedagogică, dar numai pentru persoanele care au ocupat anterior o funcție didactică — pe post de titular — avînd studiile de specialitate cerute de Statutul personalului didactic.

La stabilirea vechimii în învățămîntul superior se au în vedere timpul servit în funcții didactice existente în această categorie de învățămînt și celei din munca desfășurată în formele de învățămînt din cadrul organizațiilor de partid sau organizațiilor de masă, în funcții didactice din învățămîntul de cultură generală, profesional și tehnic, în institute de cercetări, în întreprinderi și instituții, dacă este vorba de activitate legată direct de specialitatea predată.

Noile reglementări se aplică începînd cu data de 1 ianuarie 1970.

(Agerpres)

AGENDA

O delegație de specialiști, condusă de președintele Comitetului de Stat pentru Economia și Administrația Locală, Petre Blajovici, a plecat luni dimineața în Danemarca, unde, la invitația ministrului construcțiilor de locuințe, Aage Hastrup, va face o vizită de documentare.

În aceeași zi, delegația română a sosit la Copenhaga, fiind întîmpinată la aeroport de Aage Hastrup, ministrul construcțiilor de locuințe al Danemarcei.

În cursul zilei de luni au avut loc convorbiri la Ministerul Construcțiilor de locuințe. A fost prezent G. Ploeșteanu, ambasadorul României la Copenhaga.

Între 13 și 16 februarie a.c. ambasadorul Statelor Unite ale Americii în Franța, Robert Sargent Shriver, împreună cu familia, a făcut o vizită neoficială în România.

Ambasadorul R. S. Shriver a fost primit de către ministrul afacerilor externe, Corneliu Mănescu.

Luni la amiază, Corneliu Mănescu împreună cu soția, a oferit un dejun în onoarea ambasadorului R. S. Shriver și a soției sale.

Însărcinatul cu afaceri ad-interim al Republicii Vietnamului de Sud la București, Tran-Kien, a organizat luni seara, la Clubul corpului diplomatic, o gală de filme, cu prilejul aniversării a 9 ani de la unificarea Forțelor armate populare de eliberare din Vietnamul de sud.

Luni seara a început la Academia de științe social-politice „Ștefan Gheorghiu" din Capitală un ciclu de dezbateri științifice pe tema „Relațiile economice externe ale României și sporirea eficienței lor".

SPORT • SPORT

„SĂNIUȚA DE ARGINT" AR PUTEA PREGĂTI UN BOB DE AUR

Privită de la oarecare distanță sau urmărită numai din ziare, această competiție care și-a mai și alintat numele — „Săniuța de argint" — ar putea stîrni zîmbete și glume condescendente. E de ajuns însă să-i urmărești finala — nu mai vorbim de fazele premergătoare, cu adevărat „de masă" prin zecile de mii de concurenți —, e de-ajuns să-i urmărești pe finaliști în cele două zile febrile pentru a încerca cu totul alte sentimente. Nu, „Săniuța de argint" nu este o simplă zbenguială de copii, nu este o joacă ce și-a aflat un pseudonim serios — „competiție". Ea este realmente o competiție și încă o competiție populară, o competiție de frumoasă ținută sportivă, o competiție care a știut să pună în valoare, să facă utilă dragostea copiilor pentru dinamism și zăpadă. Spre lauda ei, Federația română de schi-bob a preluat de la inițiatori — secția de sport a C.C. al U.T.C. — tocmai această intenție a competiției, de pledoarie pentru sportul organizat, pentru performanță, atribuind cupe speciale primelor două județe din clasamentul mixt al finalei, Cluj și Botoșani; iar invitația adresată primilor 10 clasați, la băieți și la fete, de a participa la campionatele naționale de săniuțe rezervate juniorilor s-a întîlnit firesc cu ambițiile sportive deja stîrnite printre finaliștii „Săniuței de argint". Notînd că invitația are în vedere o întrecere pe pista de bob de la Sinaia, n-ar mai părea chiar exagerată speranța de a vedea înălțîndu-se dintre actualii pretendenți la „Săniuța de argint" mult așteptata nouă generație de boberi, măcar mai numeroasă decît cea actuală.

Ar rămîne ca această trecere dinspre săniuță spre bob să fie sprijinită și din alte părți. Bunăoară, din partea comerțului. Notam în corespondența de ieri că I.C.R.M. Brașov s-a simțit îndatorată de creșterea vînzării de săniuțe, provocată nemijlocit de acest concurs, dar și faptul că majoritatea finaliștilor au venit cu sănii construite special. Nu neapărat pentru a adînci contradicția, trebuie totuși să mai povestim o întîmplare: duminică, la capătul pîrtiei, inginerul Lexen Gerald de la I.C.A. Ghimbav, fotografia concentrat săniile care soseau din cursă; săniile — nu concurenții; am aflat apoi că dînsul construise sania cu care eleva Hajnal Lőrincz avea să cîștige finala fetelor, o construise după o fotografie dintr-o revistă străină și acum — ca să zicem așa — „își completa documentarea". Iată: nu producătorii sau negustorii de sănii — cum ar fi fost firesc — se interesau de săniile cele mai reușite, ci un pasionat, pentru sine însuși; cînd e de la sine înțeles că destui copii s-ar zbate să-și cumpere sănii oferite sub anunțul: „Cu una ca ea s-a cîștigat „Săniuța de argint", cînd e de la sine înțeles că și edițiile ulterioare ale competiției ar fi avut de cîștigat în tehnicitate de pe urma acestui succes comercial.

Sigur că succesul „Săniuței de argint", devenit cert după această a doua ediție, își află o explicație și în cauze exterioare — printre alte în numărul deocamdată restrîns al săniilor, piscinelor și patinoarelor care ar putea satisface dorința de mișcare a elevilor pe timpul iernii. Dar mai presus de toate este un succes datorat organizatorilor, acelor inimoși instructori și activiști sportivi care s-au îngrijit de pîrtii și de înscrieri, de omologarea săniilor și de „alfabetizarea" în materie a concurenților, care au pîndit minutele și au mînuit cronometrele... Dacă, de pildă, s-a putut vorbi despre un marcat progres tehnic la această a doua ediție față de prima, în spatele lui trebuie căutată și activitatea desfășurată în vară, pe uscat, în tabăra de la Curtea de Argeș, cu cei remarcați în finala de anul trecut. Este aceasta încă una din „pîrtiile", pe care, alunecînd în continuare, „Săniuța de argint" poate deveni un bob de aur. De altfel, tocmai necesitatea perseverenței și continuității a fost concluzia cea mai importantă a competiției recent încheiată. Alături de ea stînd sugestia de a căuta și alte formule înrudite ca spirit, adică de a transforma și alte pasiuni ale copiilor în anticamere ale sportului de performanță.

C. BUZDUGAN

PE PODIUMUL DE ONOARE

1. Hajnal Lőrincz, 2. Georgeta Suhonski, 3. Antonina Șenilă.

1. Vasile Baciu, 2. Cornel Ianoș, 3. Emil Ioniță.

HOCHEI

C. M. — GRUPA C

O ZI FIERBINTE

(GALAȚI, prin telefon de la trimisul nostru).

Ieri, așa cum anunțam în precedenta transmisie, a fost o zi „plină": trei partide pe „rol" — și un nimerit time-out pentru „vikingi". Dimineața la fluierul cuplului de arbitri Piansetti și Rancz „cota" pronosticurilor era net favorabilă portocaliilor olandezi în fața belgienilor. Dar după consumarea a exact șase minute de studiu, aceștia din urmă realizează surpriza, deschizînd scorul la capătul unei combinații Moris — Vinken. Spre sfîrșitul primei treimi, abia, (minutul 16) Rushe egalează servit de colegul de linie Bakker, anunțînd o serie de șase goluri pînă în final, dintr-un total de 50 de șuturi trase pe poarta contra belgienilor derutați și vlăguiți de la gol la gol. Scor final 7—1 (1—1; 4—0; 2—0) pentru olandezi, echipă care prin maniera de joc îl contrazice pe gazetarul sportiv olandez, Henryks care împărțind insignele echipei sale la masa presei cu două zile înainte, spunea fiecăruia: „primiți vă rog insigna celei mai slabe echipe a grupei C...

Partida a doua, Italia — Franța, a fost deosebit de dinamică. Și aici outsiderii adică reprezentanții „cocoșului galic" au fost cei care au deschis scorul (minutul 14 prin Blanchard) izbutind chiar să încheie în avantaj prima parte a jocului. Lupta strînsă, dinamică, spectaculoasă a caracterizat restul partidei. Adică o luptă cu orice preț din partea italienilor pentru victorie. Și chiar dacă italienii în celelalte două reprize au depășit în „porții" egale (2—0) pe francezi, aceștia au meritul de a fi forțat de fiecare dată cînd au fost conduși, sperînd pînă în ultimul moment într-un rezultat favorabil. Rezultatul jocului: 4—1 (0—1: 2—0: 2—0) pentru Italia.

Azzurri, cu trei canadieni în formație care au imprimat teamului stilul de joc în forță, numai pentru gol, s-au instalat în fruntea clasamentului cu 6 puncte. Imediat după joc în păturile calde, ei s-au instalat în tribune, urmărind direct interesați partida Austria — Ungaria, sperînd un „nul". Dar se vede că mai ales austriecii n-au ținut cont de calculele lor. După primele 10 minute, portarul maghiar a cules de două ori pucul din poartă, spre marea satisfacție a grupului de spectatori din Graz care cu tălăngi își încurajează minut cu minut echipa. Inserînd doar rezultatul final 3—2 (3—1: 0—0; 0—1) pentru Austria, după un meci dramatic, vom reveni cu amănunte în cronica de mîine.

VIOREL RABA

ÎN TURNEUL SUD-AMERICAN AL „TRICOLORILOR" SIRUL REZULTATELOR BUNE A FOST ÎNTRERUPT

ROMÂNIA — FLAMENGO: 1-4

Aproape 75 000 de spectatori au urmărit meciul de fotbal dintre echipa braziliază Flamengo și selecționata României, din cadrul turneului internațional care se dispută pe marele stadion „Maracana" din Rio de Janeiro. Fotbaliștii brazilieni au dominat jocul obținînd victoria cu scorul de 4—1 (2—1) prin punctele marcate de Arilson (2), Doval și Dionisio. Unicul punct al echipei oaspete a fost realizat de Domide în minutul 16 în urma unei pase primite de la Dinu. De remarcat că fotbaliștii români au deschis scorul, însă după cum transmit corespondenții agențiilor internaționale de presă, ei au greșit în continuare preferînd jocul defensiv. Antrenorul echipei Braziliei, Joao Saldanha, care a urmărit acest meci a declarat că echipa română nu trebuia să practice un joc de apărare în exclusivitate. În acest meci echipa României a jucat în următoarea formație: Ghiță, Lupescu, Hălmăgeanu, Dan, Deleanu, Ghergheli, Nunweiller (Dinu), Dembrowski, Dobrin (Lucescu), Neagu, Domide.

O IDEE

(Urmare din pag. I)

se află încă în agonie este indiscutabil că a căzut în desuetudine. Deși la apariția ei — în octombrie 1967 — a produs, în rîndurile elevilor mai ales, mare senzație și animație, în ultima vreme, ideea „cercurilor olimpice" nu se mai agită. În școli au loc tot mai puține întreceri pentru trecerea probelor prevăzute cîștigării diferitelor grade — cercuri — ale insignei, purtătorii ei — puțini cîți sînt — pătrund, cu pași repezi în anonimat. Opinia sportivă, iubitorii atletismului, au făcut cunoștință pînă la această oră, doar cu două nume înscrise pe firmamentul strălucitor al acestei competiții: Cornelia Popescu și Doja Csaba — singurii deținători ai celor cinci cercuri. Cel puțin aceștia sînt cunoscuți. Dar după cîte știm mai există elevi și studenți care au îndeplinit normele pentru cele cinci cercuri olimpice dar pe ei nu i-a evidențiat și popularizat acest criteriu. Apoi se pare că acțiunea de îndeplinire a baremurilor nu are continuitate — nu se organizează concursuri speciale pentru trecerea acestor norme — ceea ce are drept consecință lipsa de emulație pentru o pregătire continuă strict necesară cuceririi unui grad după altul, obținerii de performanțe înalte. Se întîmplă oare, pe alt plan, ceea ce s-a întîmplat cu insigna de polisportiv? Ne gîndim cu strîngere de inimă la faptul că și insignele „cercurilor olimpice" vor rugini în seifurile Ministerului Învățămîntului, ca și insignele de polisportiv, cu sutele de mii, în aceleași cămări de oțel de la C.N.E.F.S., în loc să strălucească pe reverele a zecilor de mii de tineri. Avînd și argumentul statistic, furnizat de Inspectoratul școlar al Municipiului București, că din cei peste 100 000 de elevi grupați în clasele V—XII, din București, doar 303 au reușit să cucerească primul grad — deci primul cerc olimpic, 125 — cercul doi, 39 — cercul trei, 21 — cercul patru și nici unul cercul cinci — **punem profesorilor de educație fizică, antrenorilor, organizatorilor activității sportive din școli și facultăți, unor sportivi elevi și studenți aceste întrebări:**

1. CUM EXPLICAȚI SITUAȚIA PRECARĂ, LIPSA DE POPULARITATE ȘI AUDIENȚĂ, IMPLICIT DE EFICACITATE, ÎN RÎNDURILE ELEVILOR ȘI STUDENȚILOR A INSIGNEI „CERCURILE OLIMPICE"?

2. CE MĂSURI, CE SOLUȚII PRACTICE CREDEȚI CĂ POT DUCE LA REVITALIZAREA ACESTEI IDEI GENEROASE ÎN RÎNDURILE ELEVILOR ȘI STUDENȚILOR?

(În numerele viitoare ale ziarului nostru vom publica răspunsurile primite la această anchetă).

13 LUNI

(Urmare din pag. I)

Carlo (de la I.B.M.). Rezumînd deci, și anticipînd într-un fel titlul însemnărilor noastre: Nu există nici un pericol pentru copiii acestui sfîrșit de mileniu în deprinderea mai timpurie a scrisului și nici măcar în însușirea aritmeticii mult înaintea schimbării primilor dinți de lapte. De ce să ne alarmăm? Viața în marile aglomerări citadine — cu zeci și sute de copii pe palierele aceluiași bloc — nu conduce oare și ea, într-un anume sens, la o educație anticipată, de grup, și nu înseamnă neoficial o primă școlarizare? Avalanșa de informații vizualizate, în stare să percuteze fulgerător imaginația și receptivitatea copilului, nu este infinit mai solicitantă decît aritmetica? Și atunci de ce să ne sperie coborîrea vîrstei școlare și să întrevedem, tocmai unde nu e, marele impediment al formării morale al omului de mîine? „Cei 7 ani de acasă" — expresie pe care domnul de Carlo, evident, nu o cunoaște decît în forma ei metaforică, nu sînt scurtați nici măcar cu o zi. Dimpotrivă! Și nu vor fi scurtați nici dacă instrucția, așa cum prevede domnia sa, va începe într-un viitor apropiat la 13 luni... Capacitatea de încorporare a bunelor deprinderi, infuzia de experiență și subtilele osmoze dintre și peste generații nu vor fi nici o clipă stîrpite, ci redimensionate, reevaluate, și substanțializate prin noi valențe morale.

De la patru ani — ne mai spune domnul de Carlo — cînd se va termina în viitor prima etapă a exercițiilor de agilitate a minții, copilul va trece la educația sistematică și generală de grup, care se va termina în jurul vîrstei de 13 ani. (Nu, domnul de Carlo nu este superstițios!). De la 13 la 16 ani va urma, inerent, **dezvoltarea condusă** (îndrumată individual, în funcție de aptitudini) iar de la 16 la 20 de ani, **dezvoltarea independentă** (în funcție de aspirații).

Evident, am putea să respingem tot ce afirmă domnul de Carlo... deși ne fascinează ideea unui apropiat moment viitor cînd vom cultiva numai acele aspirații care ar avea acoperirea unor aptitudini reale (deci ar reduce la minimum șansa ratării) și ne-ar tenta un scurt eseu despre momentul dezvoltării individuale ca un moment explicit al conștiinței de sine. Nu este cazul însă. Cu încăpățînare vom reveni la cei „7 ani" atît de acuzați a fi fără semnificație, în contextul vieții moderne, și la demonstrația care definind întreaga anticipare, ne asigură că ceești „7 ani" încep încă din perioada primelor exerciții de agilitate a minții, continuă în perioada educării de grup, își sporesc întreaga semnificație în perioada dezvoltării conduse, și nu încetează nici măcar în perioada dezvoltării independente. De fapt, dacă l-am înțeles pe de Carlo, nu încetează nicicînd.

Ceea ce, încă o dată, conferă celor „7 ani" sensul unei condiționări interior decisive, îi redimensionează ca o normă a devenirii și un semn al rodniciei prin continuitate și neîntrerupte preluări. Și apropie poate, o metaforă de un adevăr de viață.

CIVILIZAȚIA STRĂZII

(Urmare din pag. I)

jignire publică la adresa decenței, a bunului simț.

Conform unui recent act normativ, o serie de abateri de la normele comportării civilizate pe stradă și în localurile publice pot fi sancționate pe loc, cu amenzi usturătoare, bine înțeles în cazul în care nu intră în sfera legii penale.

Ce se ascunde însă în spatele acestor procese verbale care consemnează lapidar: „comportare necorespunzătoare"?

E vorba tocmai despre atitudinea unor tineri pe care dumneata, cititorule, i-ai privit contrariat și nemulțumit întîlnindu-i pe stradă sau în localuri cu „pletele" răsucite de sub basică sau cu lațele atîrnînd pînă peste sprîncene, e vorba de tînărul care te-a călcat intenționat pe picior în autobuz ori te-a îmbrîncit pe stradă, e vorba de tînărul murdar și descheiat la haine, afișînd o neglijență pe care el o crede „superioară" și o arată, deci, tuturor, ulmind prin proastă creștere și lipsă de gust.

Cei mai mulți dintre acești indivizi nu au ocupații stabile. **„Sînt tineri care — așa cum ne mărturisea locotenent colonelul R. TUTUNARU, șeful secției judiciare a Inspectoratului județean de miliție — ridică cele mai multe probleme, furnizînd în majoritatea cazurilor, pe autorii unor anumite categorii de infracțiuni, ultraj la bunele moravuri, insultă, lovire, viol, prostituție, vagabondaj, furt etc. La lipsa unei temeinice educații din partea părinților și a școlii se adaugă tocmai lipsa de ocupație precum și receptarea necritică a unor filme de aventuri. Furați de mirajul unei vieți ușoare, fără muncă, acești tineri refuză să priceapă că viața nu e un film polițist și se trezesc, cel mai ades prea tîrziu, în fața judecătorilor".**

Brașoveanu Dumitru (17 ani), Chirimbu Ilie (18 ani), Bondoc Vasile (16 ani), **Laba Constantin** (17 ani), **Andreescu Ilie** (16 ani) — iată numai cîțiva dintre tinerii fără ocupație care au comis infracțiuni, unele destul de grave, în orașul Slatina și în alte localități din județul Olt.

Dar, alături de asemenea elemente — certate cu munca și cu bunele moravuri sau chiar cu legea — pe stradă pot fi întîlniți într-o postură care nu le face de loc cinste și tineri care au o ocupație stabilă, care sînt încadrați în diverse colective de muncă, ba unii sînt chiar membri ai organizațiilor U.T.C.

DAR OPINIA COLECTIVULUI?

Împreună cu reprezentanți ai Comitetului județean U.T.C. și ai comitetelor orășenești Slatina, Caracal și Corabia precum și cu lucrători de miliție din orașele respective și din Inspectoratul județean, am participat la o serie de acțiuni pentru depistarea tinerilor cu ținută și comportare necorespunzătoare.

Cu toate că nu am ales zilele în care străzile centrale sînt, de regulă, deosebit de aglomerate, am avut surpriza să întîlnim destui tineri cu plete stufoase și murdare, cu obrajii țepoși. **Popa Pătru** (18 ani) muncitor la Uzina de aluminiu din Slatina, **ne-a spus cu o indiferență care-i trădează „educația": ...„Ce dacă-s netuns. Fac ce vreau!".** Oare așa gîndesc și muncitorii din colectivul în care e încadrat, uteciștii din uzină? **Nițu Dumitru** (21 de ani) din Devesel, nu se tunde și nu se rade pentru că **„așteaptă să plece militar", Șurlan Ion** (23 de ani) — strungar în Caracal și **Dumitru Nicolae** (20 de ani) — bobinator la I.M.A. Complex Caracal, pentru că **„așa le place lor să umble".**

Sînt atitudini peste care atît conducătorii de întreprinderi cît și comitetele U.T.C. trec, deseori, cu prea multă ușurință. Vizitînd recent Tăbăcăria minerală Corabia am fost impresionați atît de frumoasele rezultate în producție cît și de disciplina în muncă prin care se afirmă majoritatea tinerilor care lucrează aici. Cum se face însă că un colectiv atît de puternic, tocmai prin tinerețea sa, tratează cu îngăduință aspectele necorespunzătoare furnizate de ținuta unor tineri ca **Pătru Constantin** (19 ani), **Florea Teodor** (21 de ani) a căror frizură... friza, atunci cînd i-am întîlnit, caricaturalul?

Aceeași întrebare o adresăm comitetelor U.T.C. de la Uzina de aluminiu din Slatina, I.M.A. Caracal etc.

MINORITATEA E TOTUȘI EDUCABILĂ!

Așa cum remarca primul secretar al Comitetului județean U.T.C., tovarășul **ION BOȘTINARU „tinerii sînt ușor influențabili, recepționează uneori fără spirit critic, fără să selecteze, atitudini și modele din jur. Mulți dintre ei provin din mediul rural și, firește, trebuie să se adapteze la un mod de viață diferit, la specificul urban. În orașele noastre, foarte tinere prin această masă de tineri care activează în industrie, în economie, în învățămînt, nu s-au închegat încă nuclee educative puternice, așa cum există în unele din marile orașe. E normal, deci, ca tînărul muncitor să-și imite inginerul, elevul pe profesor etc. În aceste condiții crește corespunzător responsabilitatea factorilor educativi menționați, care, însă, sînt — în majoritate — la fel de tineri și, deci, supuși influențelor. Or, în unele cazuri, aceste influențe pot fi nocive; aș menționa aci și efectul unor spectacole susținute de diverse brigăzi artistice sau formații de muzică ușoară, în care apar tineri — unii chiar cu pretenții intelectuale — a căror ținută e departe de a reprezenta un model de corectitudine".**

Acțiunile organizate recent, din inițiativa Comitetului județean U.T.C. au dovedit că minoritatea pe care o constituie în județul Olt tinerii cu carențe — mai mult sau mai puțin grave — în educație este totuși pe deplin educabilă, poate fi supusă influenței binefăcătoare a colectivelor de tineri din întreprinderi, școli, cooperative agricole de producție.

Pentru aceasta — însă — este imperios necesară o intervenție mai activă a organizațiilor U.T.C. la toate nivelele în vederea creării unei opinii de masă împotriva unor astfel de manifestări. Tînărul zilelor noastre trebuie să fie — așa cum e și în celelalte domenii — în primele rînduri ale organizatorilor propriului său proces educativ.

PENTRU TIMPUL DV. LIBER

cinema

GHICI CINE VINE LA CINĂ?: rulează la Patria (orele 9; 12; 15; 18; 21).

STĂPÎN PE SITUAȚIE: rulează la Sala Palatului (orele 17,15; 20,15), Republica (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,15), Feroviar (orele 10; 12,30; 15; 17,30; 20), Melodia (orele 9,45; 11,45; 14; 16; 18,30; 21) Aurora (orele 9; 11; 13; 15,15; 17,45; 20,15), Tomis (orele 8,45; 11; 13,15; 15,30; 17,45; 20) Modern (orele 9,45; 12; 14,15; 16,30; 18,45; 21).

RECONSTITUIREA: rulează la Luceafărul (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,45)

ROȘU ȘI AURIU: rulează la Capitol (orele 16,15; 18,30; 20,45).

LA DOLCE VITA: rulează la Capitol (orele 9,15; 12,45).

COMISARUL X ȘI PANTERELE ALBASTRE: rulează la București (orele 9; 11,15; 13,30; 16,30; 18,45; 21). Favorit (orele 10; 13; 15,30; 18; 20,30).

CÎND SE ARATĂ CUCUVEAUA: rulează la Festival (orele 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21), Gloria (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).

DON JUAN FĂRĂ VOIE: rulează la Victoria (orele 8,45; 11; 13,30; 16; 18,30; 20,45).

O NUNTĂ CUM N-A MAI FOST: rulează la Central (orele 9,30; 11,15; 13; 15; 16,45; 18,45; 20,45).

O ȘANSĂ DINTR-O MIE: rulează la Lumina (orele 9,15 în continuare; 16; 18,30; 20,45).

PREA MIC PENTRU UN RĂZBOI ATÎT DE MARE: rulează la Doina (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,45), Giulești (orele 15,30; 18; 20,30).

ȚARA DUHURILOR DIN MĂRILE SUDULUI: rulează la Timpuri Noi (orele 9—15 în continuare); Program de filme documentare românești (orele 17—21 în continuare).

URMĂRIREA: rulează la Excelsior (orele 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21), Griviță (orele 10; 12,30; 15; 17,30; 20).

PIPELE: rulează la Înfrățirea între popoare (orele 15,15; 17,45; 20).

TIGRUL: rulează la Buzești (orele 15,30; 18).

RĂNI VECHI: rulează la Buzești (ora 20,30).

PĂCATUL DRAGOSTEI: rulează la Dacia (orele 8,30 în continuare; 16,30; 18,30; 20,30).

CĂLUGĂRIȚA: rulează la Bucegi (orele 16,15; 19,15).

LA NORD PRIN NORD-VEST: rulează la Unirea (orele 15,30; 19).

PROFESIONIȘTII: rulează la Lira (orele 15,30; 18; 20,15).

VALEA PĂPUȘILOR: rulează la Drumul Sării (orele 15; 17,30; 20).

FEMEIA ÎNDĂRĂTNICĂ: rulează la Ferentari (orele 15,30; 18; 20,30), Mușilor (orele 15,30; 18; 20,30).

VĂ PLACE BRAHMS?: rulează la Cotroceni (orele 15,30; 18; 20,30).

MORȚII RĂMÎN TINERI: rulează la Pacea (orele 15,30; 18; 20,15).

SIMPATICUL DOMN „R": rulează la Floreasca (orele 10; 12,15; 15; 17,30; 20).

ANCHETATORUL DIN UMBRĂ: rulează la Volga (orele 9,30—16 în continuare; 18,15; 20 30).

CORABIA NEBUNILOR: rulează la Viitorul (orele 15,30; 19).

ÎNTR-O SEARĂ UN TREN: rulează la Miorița (orele 10; 12,30; 15; 17,30; 20).

BĂIEȚII ÎN HAINE DE PIELE: rulează la Popular (orele 15,30; 18).

TOTUL DE VÎNZARE: rulează la Popular (ora 20,30).

BĂTĂLIE PENTRU ROMA: rulează la Munca (orele 15,30; 19), Rahova (orele 15,30; 19).

WINETTOU ÎN VALEA MORȚII: rulează la Cosmos (orele 15,30; 18; 20,15), Progresul (orele 15,30; 18).

BLOW-UP: rulează la Flacăra (orele 15,30; 18; 20,30).

VIA MALA: rulează la Arta (orele 9,30—15,30 în continuare; 18,15; 20,30), Flamura (orele 9,15; 11,30; 16; 18,15; 20,30).

TESTAMENTUL DOCTORULUI MABUSE: rulează la Vitan (orele 15,30; 18; 20,15).

LINIȘTE ȘI STRIGĂT: rulează la Progresul (ora 20,15).

CÎND TU NU EȘTI: rulează la Cinemateca (sala Union) (orele 10; 12; 14). **BOLILE COPILĂRIEI:** (orele 16,30; 18,45; 21).

teatre

MARȚI, 17 FEBRUARIE 1970

Opera Română: AIDA — ora 19; Teatrul de Operetă: MY FAIR LADY — ora 19,30; Teatrul Național „I. L. Caragiale" (Sala Comedia): HEIDELBERGUL DE ALTĂDATĂ — ora 19,30; (Sala Studio): TRAVESTI — ora 19,30; Teatrul de Comedie: DISPARIȚIA LUI GALY GAY — ora 20; Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra" (Schitu Măgureanu): NEPOTUL LUI RAMEAU — ora 20; Teatrul de Stat Tg. Mureș (la Teatrul Bulandra — Sala Studio): ACEȘTI ÎNGERI TRIȘTI — ora 19,30; Teatrul de Stat Bacău (în Sala Teatrului Mic): ANONIMUL — ora 20; Teatrul „C. I. Nottara" (B-dul Magheru): OTHELLO — ora 19,30; (Sala Studio): ENIGMATICA DOAMNĂ „M" — ora 20; Teatrul „Ion Vasilescu": FLOARE DE CACTUS — ora 19,30; Teatrul „Ion Creangă": NĂZDRAVĂNIILE LUI PĂCALĂ — ora 16; Teatrul Țăndărică (Cal. Victoriei): MIU COBIUL — ora 17; (Str. Academiei): BANDIȚII DIN KARDEMOMME — ora 17; Teatrul „C. Tănase" (Cal. Victoriei): NICUȚĂ LA TĂNASE — ora 19,30; Teatrul „Fantasio" Constanța (la Teatrul Giulești): SĂRACU' GICĂ — ora 17 și 20; Circul de Stat: MIRAJUL CIRCULUI — ora 19,30.

tv

MARȚI, 17 FEBRUARIE 1970

● 18,00 Deschiderea emisiunii. Lumea copiilor. Continuîndu-ne jocul în lumea literelor, „D", ne va prezenta informații prețioase despre: Defileul Dunării. Decebal, dirijor, dresaj, dentist, detectiv, diligență, dribling ● 18,30 Ancheta economică ● 18,55 Anunțuri — publicitate ● 19,00 Telejurnalul de seară ● 19,20 La volan — emisiune pentru conducătorii auto ● 20,00 Reflector ● 20,10 Anunțuri-publicitate ● 20 15 Reportaj. „X-12" n-a îndeplinit misiunea — secvență documentară pe urmele unui caz de spionaj economic ● 20,30 Film artistic: Comedia „Domnișoara Barbă Albastră" — producție a studiourilor maghiare ● 21,50 Telejurnalul de noapte ● 22,00 Teleglob — R. D. Vietnam. La nord de paralela 17. Film realizat de Ilie Ciurescu și Mihai Crișmaru ● 22,20 Artistul poporului Ștefan Braborescu. Film de Iosif Biță ● 22,40 Muzică ușoară cu Denise Constantinescu și Doina Spătaru ● 23,00 Închiderea emisiunii.

de peste hotare

VIETNAMUL DE SUD:

Bilanţ victorios al forţelor patriotice

SAIGON. — În decursul a nouă ani — 15 februarie 1961—31 decembrie 1969 — forţele patriotice sud-vietnameze au scos din luptă 2 380 808 de militari inamici, dintre care 775 457 aparţin unităţilor americane şi ale aliaţilor lor, se menţionează într-un bilanţ al Forţelor armate populare de eliberare a Vietnamului de sud, dat publicităţii de agenţia V.N.A.

Bilanţurile anuale ale pierderilor provocate trupelor inamice au progresat continuu, trecînd de la 268 200 în 1966 la 365 000 — 1967, la 630 000 şi 645 000 în 1968 şi repectiv 1969; comunicatul precizează totodată că a crescut proporţia militarilor americani în totalul pierderilor provocate de forţele patriotice: această proporţie, care în 1965 era de unu la cinci, a ajuns în 1969 de unu la trei.

WASHINGTON. — Ministrul apărării al S.U.A., Melvin Laird, reîntors duminică din turneul de inspecţie făcut la Saigon şi la diverse baze americane din Vietnamul de sud, a refuzat să răspundă ziariştilor — relatează agenţia A.P. — cînd vor fi anunţate eventuale noi retrageri de trupe americane din Vietnamul de sud şi proporţiile acestor retrageri, El a declarat că eventualele noi retrageri de trupe americane vor ridica probleme „pe care nu vreau să le subestimez", în ce priveşte preluarea sarcinilor de luptă de către saigonezi.

DEMONSTRAŢIA PACIFIŞTILOR AMERICANI

• În faţa Casei Albe a avut loc o nouă demonstraţie a pacifiştilor americani care au prezentat numeroase scrisori şi petiţii cerînd încetarea imediată a războiului din Vietnam. Pe una din aceste petiţii au fost strînse, informează agenţia Associated Press, peste 420 000 de semnături. Înainte de defilarea prin faţa reşedinţei prezidenţiale, demonstranţii au participat la un miting organizat în parcul din apropierea Casei Albe.

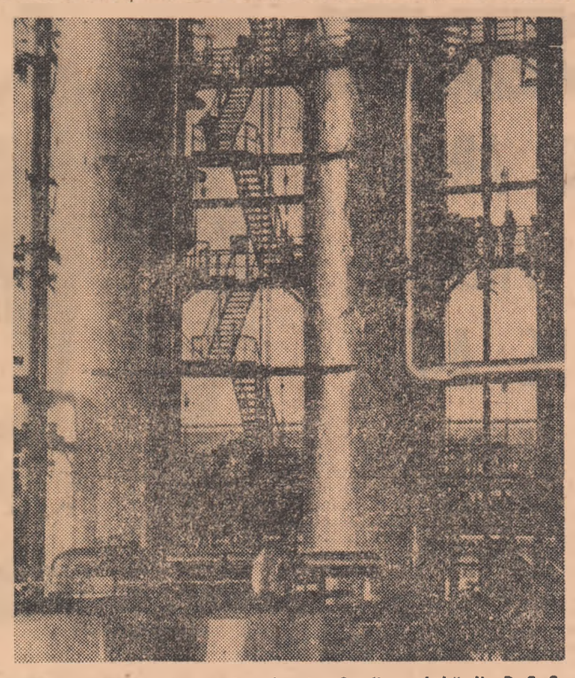

U.R.S.S. — Uzina de cauciuc sintetic „Sterlitamaksk" din R. S. S. Başchiră.

ORIENTUL APROPIAT

NEW YORK. Secretarul general al O.N.U., U Thant a anunţat că l-a convocat la Geneva pe reprezentantul său special în Orientul Apropiat, Gunnar Jarring, pentru a discuta situaţia din această regiune. El va studia împreună cu Gunnar Jarring „rolul ce l-ar putea juca secretarul general al Naţiunilor Unite şi reprezentantul său pentru a face faţă acestei situaţii".

• CONSTITUIREA UNOR ORGANISME CARE CUPRIND UNELE ORGANIZAŢII PALESTINIENE.

Un purtător de cuvînt al Comandamentului Unificat al rezistenţei palestiniene a anunţat constituirea unui Consiliu Politic Unificat şi a unui Consiliu Militar Unificat, organisme care cuprind o serie de organizaţii palestiniene, inclusiv Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei, care rămăsese pînă în prezent în afara oricărei grupări unificate a forţelor de commando.

• CONSILIUL ECONOMIC AL LIGII ARABE CERE BOICOTAREA CONDUCTEI PETROLIERE EILAT ASHKELON.

TEL AVIV. — După cum transmit din Tel Aviv agenţiile de presă, lucrările de construcţie la conducta petrolieră Eilat (Golful Akaba) — Ashkelon (Marea Mediterană) au fost încheiate. Actuala capacitate a conductei este de 20 milioane tone ţiţei anual.

CAIRO. — După cum relatează ziarul „Al Ahram", Consiliul economic al Ligii Arabe a hotărît întreprinderea unor acţiuni de boicotare a conductei petroliere israeliene Eilat-Ashkelon. Urmează să fie făcute demersuri atît pe lîngă ţările producătoare, cît şi pe lîngă cele consumatoare de petrol în vederea determinării acestora de a evita utilizarea noii conducte. Marile companii petroliere au fost deja puse în gardă asupra consecinţelor folosirii conductei israeliene.

MOSCOVA. — Agenţia TASS a dat publicităţii o declaraţie în care exprimă indignarea poporului sovietic şi condamnarea de către acesta a atacului întreprins la 12 februarie de aviaţia israeliană împotriva uzinei metalurgice egiptene de la Abu Zabal.

DEMISIA DE LA ANKARA

Votul din parlamentul de la Ankara a reprezentat o surpriză. Punerea în minoritate a echipei ministeriale conduse de Suleyman Demirel s-a produs în condiţiile în care partidul guvernamental dispune de o confortabilă majoritate. Dar, fapt fără precedent în istoria politică a Turciei moderne, gruparea care deţine puterea nu a mai acţionat unitar în momentul scrutinului parlamentar. 41 deputaţi ai Partidului Dreptăţii (care are 257 reprezentanţi pe băncile parlamentului) au decis să voteze alături de opoziţie atunci cînd s-a decis soarta proiectului de buget. Opoziţia a recoltat, astfel, 224 voturi, guvernul fiind înfrînt. „Respingerea de către Adunarea Naţională a proiectului de buget nu trebuie, după părerea noastră, să aibă drept urmare demisia guvernului" — a spus Demirel îndată după neaşteptatul eveniment, dar simbătă dimineaţa premierul a prezentat demisia guvernului său. Hotărîrea a intervenit după o dezbatere în conducerea restrînsă a Partidului Dreptăţii.

O întrebare se impune după surprinzătoarea şi vertiginoasa desfăşurare a evenimentelor de la Ankara: oare bugetul constituie miza reală a înfruntării din partidul guvernamental? Fără îndoială, în legătură cu proiectele oficiale privind repartizarea bugetului pe anul în curs au existat înverşunate controverse. CUMHURIYET afirma că „începînd din anul 1970 Turcia va intra într-o perioadă dificilă", legată mai ales de plata unor datorii externe şi dobînzi (după unele calcule, datoriile actuale se vor perpetua pînă în... anul 2014). Ziarul relata opinia oficială: „Cheltuielile necesitate de bugetul pe anul 1970 se vor baza pe noi surse de impozite". Obiectivele formulate la nivel guvernamental pentru anul în curs şi anii următori necesită ca „statul să acţioneze în direcţia formării unei industrii, schimbării componenţei exportului, creşterii veniturilor realizate din export, folosirii mai complete şi mai raţionale a resurselor naţionale". Este semnificativă creşterea alocaţiilor pentru investiţii şi, în general, pentru industrie. („Încercăm să realizăm în termen scurt ceea ce a reuşit Occidentul în 100 de ani în domeniul industrial..." — scria Ecvet Guresin în CUMHURIYET). Faptul că în ultimii şase ani s-a obţinut o creştere a produsului naţional brut în medie cu 6,6 la sută pe an relevă posibilităţile existente pentru o constantă dezvoltare. Din tabloul economic nu se pot exclude şi tonurile întunecate: şomajul, creşterea preţurilor, tendinţele inflaţioniste etc. Esenţială în politica economică a Turciei dincolo de contradicţiile vizibile rămîne, însă, orientarea spre creşterea potenţialului industrial, prin mai buna valorificare a resurselor naţionale.

Bugetul cu capitolele lui încărcate de cifre a declanşat „rebeliunea" celor 41 de deputaţi? Sîntem tentaţi să dăm un răspuns negativ. Confruntarea pe marginea bugetului a fost, cel mult, picătura care a revărsat paharul. Sciziunea produsă în Partidul Dreptăţii este consecinţa unor înfruntări mai vechi între Demirel şi adversarii săi grupaţi în jurul fostului ministru al transporturilor Saadetin Bilgic, exponent al aripii conservatoare. Bilgic sperase cîndva să ajungă în fruntea partidului şi naufragiul său politic l-a transformat într-un inamic declarat al actualului premier. De altfel, Partidului Dreptăţii îi este caracteristică o eterogenitate care favorizează lupta dintre fracţiuni.

Elementele conservatoare exprimă interesele marilor latifundiari pe care modernizările pe plan economic îi neliniştesc şi care ar dori să frîneze procesul prefacerilor cu inevitabilele consecinţe pe care le va avea în lumea satului. După alegerile din octombrie, care i-au adus o substanţială majoritate, Partidul Dreptăţii a traversat o criză. Dreapta lui Bilgic a reclamat opt fotolii ministeriale. Înfruntarea s-a produs în grupul parlamentar: doar 80 din cei 257 deputaţi au fost de acord cu cererile exponenţilor dreptei. Înfrînţi, aceştia au dispărut de pe lista noului guvern. Înfrîngerea n-a însemnat însă şi dispariţia. Partizanii lui Bilgic (a căror ostilitate fusese accentuată şi de refuzul premierului de a reprimi în partid cinci deputaţi excluşi) au aşteptat un moment prielnic pentru a acţiona. Acesta a sosit: dezbaterea proiectului de buget.

Partidul Dreptăţii a decis să elimine din rîndurile sale pe „rebeli". Demirel a primit misiunea de a forma un nou guvern. Problema reconstituirii majorităţii parlamentare este complicată. Prima şi cea mai comodă formulă ar fi readucerea unora din „rebeli" în tabăra sa(sau o reconciliere de ultimă oră). Demirel are nevoie de cel puţin 10—15 voturi în plus pentru a-şi asigura o relativă stabilitate. Desigur, există şi o a doua cale: a face apel la deputaţii independenţi. Se pare că opt deputaţi independenţi s-au alăturat Partidului Dreptăţii. Primului ministru îi mai trebuie, deci, încă cinci voturi pentru a obţine majoritatea de 226 voturi. A treia variantă ar fi cea a coaliţiei cu un alt partid. STUTTGARTER ZEITUNG scria că „Ismet Inönu, virstnicul reprezentant de prestigiu al erei lui Atatürk, astăzi preşedinte al Partidului Popular Republican, în calitate de lider al opoziţiei aşteaptă «în colţişorul său»". Ziarul vest-german nu exclude nici posibilitatea unei coaliţii care să nu mai aibă în frunte pe Demirel. Dar, se relevă la Ankara, orice cabinet de coaliţie aparţine provizoratului şi n-ar supravieţui decît pînă la organizarea unor noi alegeri parlamentare, eventual în iunie. Deocamdată, după răsturnarea produsă de greu previzibilul scrutin parlamentar care a destrămat o majoritate cu aparenţe de stabilitate, viitorul este explorat cu precauţie...

EUGENIU OBREA

Luigi Longo: P. C. I. propune un guvern orientat spre stînga

Secretarul general al Partidului Comunist Italian, Luigi Longo, a acordat un interviu ziarului „L'Unità" în care a abordat diferite aspecte ale actualei situaţii politice din Italia.

Apreciind că insistenţele privind reconstituirea unui guvern cvadripartit nu pot avea ca rezultat frînarea puternicei mişcări de reînnoire şi progres, manifestată cu prilejul ultimelor acţiuni ale maselor de oameni ai muncii, Longo menţionează că „centrul-stînga a demonstrat întotdeauna, pe de o parte, că nu poate, iar pe de altă parte, că nici nu doreşte să rezolve marile probleme ale ţării". Referindu-se apoi la ipoteza anticipării alegerilor parlamentare, secretarul general al P.C.I. şi-a exprimat convingerea că, în urma unor asemenea alegeri, „Partidul Comunist Italian va ieşi din nou mai puternic, ca şi cu prilejul tuturor consultărilor electorale precedente". După părerea sa, însă, cererea de a se organiza alegeri anticipate nu este decît un expedient al unora dintre forţele politice pentru a anula activitatea legislativă desfăşurată pînă acum.

În legătură cu obiectivele pe care şi le propune în momentul de faţă P.C.I., în vederea unei politici de reînnoire şi progres, Longo a relevat că „problemele care frămîntă ţara sînt probleme de fond, care cer reforme radicale". Încercărilor de reconstituire a unui guvern cvadripartit — a spus Longo — P.C.I. le răspunde propunînd un guvern orientat spre stînga, care să se confirme ca atare nu numai prin direcţiile programului său, ci şi prin abandonarea întregii politici din trecut.

Eduardo Frei despre relaţiile diplomatice cu Cuba

După cum anunţă agenţia Prensa Latina, preşedintele chilian, Eduardo Frei, a declarat în cadrul unei conferinţe de presă, care a avut loc la Antofagasta, că guvernul său a fost întotdeauna dispus să analizeze reluarea relaţiilor diplomatice şi comerciale cu Cuba. „Aceasta nu este o acţiune izolată, a spus el, ci una împărtăşită şi de alte ţări latino-americane". Preşedintele Frei a mai declarat că guvernul chilian este interesat ca „Cuba să se reîntoarcă în cadrul sistemului interamerican".

Potrivit agenţiei Prensa Latina, guvernul revoluţionar cuban a arătat că Cuba este dispusă să reia relaţiile cu acele guverne din America Latină care se vor sustrage directivelor iniţiate de Washington şi vor aborda o politică independentă.

NIGERIA: „Nici o dovadă de genocid", dar incidente...

Raportul final al echipei de observatori internaţionali

Echipa de observatori internaţionali din Nigeria a dat publicităţii un raport final asupra constatărilor făcute în cursul anchetelor efectuate de ea privind desfăşurarea operaţiunilor militare în timpul războiului civil din această ţară.

Din echipa de observatori internaţionali fac parte reprezentanţi ai Marii Britanii, Suediei, Canadei şi Poloniei, care au sosit în septembrie 1968 la Lagos pentru a ancheta acuzaţiile de genocid aduse de foştii conducători biafrezi trupelor federale.

Raportul desminte aceste acuzaţii, menţionînd că nu s-a constatat „nici o dovadă de genocid în zonele de desfăşurare a luptelor".

El aminteşte, totuşi, un incident în timpul căruia 70 de persoane au fost ucise; incidentul a avut loc la 25 decembrie 1969 într-unul din cartierele localităţii Ndukwe. Raportul arată că trupele federale au încercuit acest cartier în zorii zilei, deschizînd focul asupra locuitorilor şi incendiind locuinţele. Cei care s-au predat au fost închişi într-o clădire pe care soldaţii federali au aruncăt-o apoi în aer. Puţinii supravieţuitori au fost ucişi cu focuri de arme. Raportul adaugă că după afirmaţiile locuitorilor, incidente asemănătoare s-au petrecut în toate oraşele regiunii Amaseri.

Pe de altă parte, observatorii au confirmat un raport al comandantului nigerian din sectorul Afikpo în timpul vizitei lor în satul Anofia. Conform acestui raport, o organizaţie biafreză ar fi incendiat 40 de locuinţe şi ar fi ucis 17 locuitori.

„Este posibilă o întîlnire Willy Brandt — Willi Stoph"

BONN. — Purtătorul de cuvînt al guvernului vest-german, secretarul de stat Conrad Ahlers, a declarat luni presei că, „în principiu, este posibilă o întîlnire între cancelarul R. F. a Germaniei, Willy Brandt, şi preşedintele Consiliului de Miniştri al R. D. Germane, Willi Stoph". Rămîn de soluţionat — a adăugat el — chestiuni referitoare la data şi procedura întîlnirii, deoarece datele de 19 sau 26 februarie, propuse în scrisoarea preşedintelui Consiliului de Miniştri al R. D. Germane, nu pot fi luate în consideraţie de guvernul vest-german.

O hotărîre definitivă asupra răspunsului care urmează să fie dat la scrisoarea premierului R. D. Germane va fi adoptată în şedinţa de miercuri dimineaţă a cabinetului vest-german, a precizat Ahlers. Între timp, cancelarul Willy Brandt va consulta în această problemă opoziţia din parlament şi pe aliaţii occidentali ai R.F.G.

Paradox japonez

Încercînd să dezlege, cel puţin parţial, factorii care au favorizat impingerea Japoniei, într-o perioadă scurtă, în rîndul ţărilor avansate, pe plan economic, o instituţie financiară elveţiană a întreprins recent un studiu. Concluziile acestuia, citate de LE FIGARO, au stîrnit un deosebit interes, în special în ceea ce priveşte prognoza economică pentru următorii ani.

După ce trece în revistă stadiul actual al economiei japoneze, studiul respectiv (reamintind că 50 la sută din populaţia ţării este activă, că în prezent se înregistrează o gravă scădere a natalităţii, că deja se resimte „o rarefiere accentuată a mîinii de lucru") se preocupă în continuare de structurile tradiţionale şi moderne ale Japoniei. Marile întreprinderi nipone s-au dezvoltat în special în domeniul siderurgiei, mecanicii şi electronicii. Aceste unităţi folosesc cele mai perfecţionate tehnologii, sporesc continuu producţia utilizînd numai o fracţiune a mîinii de lucru. Aceste mari uzine constructoare de uriaşe petroliere, de milioane unităţi de automobile sau computere ultra-moderne, sînt cele ce-şi aduc ponderea cea mai însemnată la ceea ce poartă denumirea de „top", vîrful cel mai înalt al economiei japoneze. La celălalt pol se află întreprinderile mici şi mijlocii, centre tradiţionale ale industriei manufacturiere nipone, producătoare de textile, confecţii, încălţăminte, mobilă, papetărie etc. Acestea lucrează cu un utilaj desuet, folosind metode meşteşugăreşti al căror randament este în continuă scădere. În schimb întreprinderile mici şi mijlocii sînt cele care asigură locuri de muncă la cea mai mare parte a angajaţilor din Japonia. În 1967 unităţile economice de acest tip (avînd un număr de salariaţi mediu de circa 300) atingeau un număr de 664 000, reprezentînd peste 90 la sută din suma totală a stabilimentelor industriale şi cumulînd 64 la sută din totalul populaţiei salariate. Circa 40 la sută din producţia naţională şi aceleaşi procent din volumul exporturilor provine din aceste mici întreprinderi.

În prezent soarta acestor mici fabrici este incertă. Modernizarea lor este neglijată; creditele bancare se îndreaptă în cea mai mare parte spre marile firme. Într-un timp relativ scurt zeci de mii de mici întreprinderi, a căror productivitate scăzuse, au ajuns în stare de faliment. Dacă măsurile pe plan guvernamental vor întîrzia — se exprimă părerea la Tokio — „va fi din ce în ce mai greu să se afirme că realizările viitoare ale Japoniei, vor fi pe măsura performanţelor deja înregistrate" (LE FIGARO).

IOAN TIMOFTE

Statele membre INTELSAT doresc reducerea influenţei S. U. A.

Luni au început la Washington lucrările Conferinţei Consorţiului internaţional al telecomunicaţiilor prin sateliţi, „Intelsat", la care participă reprezentanţii celor 73 de ţări membre şi observatori din 30 de state. Conferinţa urmează să adopte statutul definitiv al „Intelsat", problemă care a format obiectul dezbaterilor iniţiate la prima reuniune de acest fel din februarie-martie anul trecut. Statele membre ale organizaţiei doresc, îndeosebi, să reducă influenţa predominantă a S.U.A. în cadrul organizaţiei, astfel încît aceasta să reprezinte mai fidel interesele tuturor participanţilor la Consorţiu şi ale celor care ar manifesta dorinţa de a utiliza noile mijloace şi tehnologia spaţială în domeniul telecomunicaţiilor.

VIENA: Pronosticuri electorale

La 1 martie alegătorii austrieci vor trebui să se prezinte la urne. În prezent, campania electorală se desfăşoară cu intensitate crescîndă. Cele mai recente sondaje de opinii şi analize conferă viitoarelor alegeri un caracter de neprevăzut. Astfel, din cifrele şi comentariile apărute în presa austriacă se degajă impresia — scria corespondentul agenţiei FRANCE PRESSE — că partidul populist de guvernămînt nu mai are şansele de a obţine majoritatea absolută în parlament (82 de mandate din 165). Repetatele consultări electorale locale, soldate cu pierderi de voturi pentru populişti au generat în rîndul acestora demobilizare, scepticism şi divergenţe care par totuşi să fi fost anihilate cel puţin deocamdată, (în cadrul Congresului anual al partidului care s-a desfăşurat la jumătatea lunii trecute, s-a restabilit, probabil aparent unitatea atît de necesară înaintea datei alegerilor). Un insuccces populist ar duce, fără îndoială, la un guvern de coaliţie. Părtaşii la această coaliţie ar putea fi cele două mari partide din ţară: populist şi socialist, care ar reedita astfel o situaţie cu o oarecare tradiţie în Austria. O coaliţie cu o aceeaşi configuraţie a mai condus ţara între 1945—1966. Dar situaţia politică din preajma alegerilor ar putea să procure nota de neprevăzut prin alinierea la unul din cele două mari partide — mai probabil la cel populist — a liberalilor, declanşînd ceea ce se numeşte în limbaj politic o „mică coaliţie".

Partidul liberal austriac adună mai multe tendinţe, dintre care unele sînt criticate în Austria pentru extremismul sau conservatorismul lor. Speculaţia privind o eventuală apropiere de socialişti a fost înlăturată de un refuz zgomotos din partea liberalilor. Aprecierile unor observatori politici vin în întîmpinarea presupunerii a jumătate din persoanele interogate de anchetatorii institutelor de sondaj care cred că competiţia electorală se va rezolva printr-o „coaliţie mică". fără precedent în Austria, formată din populişti şi liberali. De altfel Friedrich Peter, liderul liberalilor, a avansat ideea unei colaborări cu populiştii cărora le-ar putea pune la dispoziţie cele şase mandate pe care le deţin în prezent în parlament. Împotriva intenţiilor liberale merg foarte mulţi populişti care îi privesc pe liberali ca pe nişte eventuali colaboratori destul de incomozi din cauza tendinţelor eterogene pe care le întreţin. Şi cum conducerea liberală intenţionează să-şi consolideze poziţiile încă din timpul alegerilor (să obţină eventual 12 mandate care le-ar da o anumită libertate de manevră) prin atragerea unei părţi a electoratului populiştilor, aceştia din urmă, îngrijoraţi, au considerat necesar să respingă categoric orice oferte de colaborare cu liberalii. De asemenea nu întîmplător, recent, cancelarul Josef Klaus anunţa, desigur în scopuri electorale, că va renunţa la conducerea guvernului dacă corpul electoral ar impune Austriei un guvern de coaliţie, scoţînd în acelaşi timp în relief avantajele pe care le reprezintă pentru ţară un „guvern monocolor".

Postul de cancelar este revendicat în egală măsură de Bruno Kreisky, şeful partidului socialist, în plină ofensivă de a demonstra electoratului că partidul său este chemat să preia responsabilităţile impuse de guvernarea din viitorii ani. Cei doi candidaţi par să aibă şanse egale, partidele lor întrunind fiecare — deocamdată — cîte 41 la sută din numărul celor chestionaţi. În înfruntarea dintre cele două partide se revendică cu înverşunare şi voturile celor 500.000 de tineri înscrişi pentru prima dată pe listele electorale.

Partidul Comunist expune, la rîndul său, în ultimul său apel preelectoral programul de acţiune şi sarcinile sale politice, evidenţiind pe planul politic internaţional necesitatea ca viitorul guvern al Austriei să contribuie la instaurarea unei păci echitabile, dizolvarea tuturor blocurilor militare, realizarea dezarmării generale şi crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa.

DOINA TOPOR

PAKISTAN: *Trupe dislocate în principatul Swat*

Autorităţile centrale pakistaneze au dislocat trupe în principatul Swat, situat pe versantul munţilor Himalaia după incidentele care au avut loc la una din minele locale de smaralde.

Incidentele au izbucnit în urmă cu trei zile la mina Mangora cînd un grup de 2 000 de persoane au încercat să ia cu asalt această exploatare. Intervenţia poliţiei s-a soldat cu patru morţi şi 17 răniţi. Pentru a preveni izbucnirea de noi incidente, guvernatorul general al Pakistanului de vest a interzis toate procesiunile publice, adunările şi dreptul de port armă. Au fost instituite, de asemenea, tribunale militare. Pe de altă parte autorităţile au amînat concesionarea dreptului de exploatare a minelor respective unor companii străine. Prinţul acestui regat, care a negociat concesionarea exploatărilor de smarald de la Mangora a fost destituit de autorităţile centrale în urmă cu şase luni. Pînă acum nouă luni, Swat unul din principatele şi regiunile independente din Pakistanul de vest se bucura de o independenţă aproape deplină. Jurisdicţia autorităţilor centrale era ca şi inexistentă. Prinţul dispunea de drepturi nelimitate asupra celor peste 600 000 de membri ai tribului care populează această regiune.

Ziarişti peruvieni sprijină noua lege a presei

Asociaţia ziariştilor de la ziarul „La Cronica" din Lima a adoptat o declaraţie în care sprijină noua lege a presei şi poziţia adoptată de guvernul preşedintelui Velasco Alvarado de a respinge orice amestec al Asociaţiei Interamericane a Presei (A.I.P.) în problemele interne ale presei peruviene. Ziariştii de la „La Cronica" au salutat, de asemenea, prevederile acestei legi care stipulează că pot fi proprietari şi acţionari ai ziarelor care apar în Peru numai cetăţeni peruvieni stabiliţi în ţară şi, în plus obligă pe proprietarii ziarelor să stabilească un salariu minim şi condiţii mai bune de lucru pentru corpul redacţional.

pe scurt

ACORDUL BELGIAN

• GUVERNUL BELGIAN a ajuns duminică seara la un acord global asupra problemelor litigioase care opun de peste 15 ani cele două comunităţi: flamandă şi valonă. Acest acord, scrie agenţia France Presse, a fost obţinut după o nouă şedinţă maraton a guvernului, care a durat opt ore. Textul acordului n-a fost încă dat publicităţii. Conţinutul lui va fi expus de primul ministru Gaston Eyskens în parlament.

Potrivit observatorilor politici, după realizarea acestui acord pericolul unei crize guvernamentale în Belgia pare în prezent îndepărtat.

• LA 16 FEBRUARIE a.c. ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al Republicii Socialiste România în Regatul Cambodgia, Marin Alexie, a prezentat scrisorile de acreditare preşedintelui Adunării Naţionale, Cheng Heng, care, în absenţa prinţului Norodom Sianuk, îndeplineşte funcţia de şef de stat ad-interim.

La ceremonie au asistat ministrul afacerilor externe al Regatului Cambodgia, prinţul Norodom Phurissara, precum şi înalţi funcţionari ai Consiliului de Coroană.

Cu acest prilej între preşedintele Adunării Naţionale a Cambodgiei şi ambasadorul român a avut loc o convorbire cordială.

• COMISIA JUDICIARĂ a Senatului S.U.A. a aprobat luni cu 12 voturi contra 4 numirea, la propunerea preşedintelui Nixon, a lui Harold Carswell ca membru al Curţii Supreme a S.U.A.

POD PESTE BOSFOR

• CEREMONIA aşezării primei pietre a podului suspendat care va fi construit peste Bosfor va avea loc vinerea viitoare, s-a anunţat oficial la Ankara. Avînd o întindere de 1 560 metri, podul „Eurasia" va fi cel mai lung din Europa. Construcţia lui va costa 30 milioane dolari.

• PROCESUL celor 22 de persoane, arestate şi judecate în baza legii privind activitatea comunistă, s-a încheiat luni la Pretoria. Procurorul statului Transvaal a anunţat că autorităţile îşi retrag acuzaţiile formulate împotriva inculpaţilor, judecătorul fiind nevoit să pronunţe achitarea lor. Inculpaţii 18 bărbaţi şi patru femei — printre care se află şi Winnie Mandela, soţia liderului Partidului Congresul Naţional African (A.N.C.), Nelson Mandela, aflat în prezent în închisoare, fuseseră arestaţi cu cîtva timp în urmă.

TRANSPLANTARE DE VENĂ ÎN CREIER

• ÎN CADRUL unei conferinţe de presă, chirurgul William Lowheed, de la Spitalul general din Toronto, a informat pe ziarişti că la acest spital s-a efectuat recent prima transplantare de venă la nivelul creierului uman. Pacienta, în vîrstă de 54 ani, care suferea de insuficienţă circulatorie la nivelul creierului, a suportat bine operaţia şi se află în convalescenţă.

53 DE ARESTAŢI ÎN HARYANA

• AUTORITĂŢILE locale indiene au arestat 53 de persoane în statul Haryana, în urma gravelor incidente care au avut loc între forţele de ordine şi mai multe mii de persoane care au atacat cu pietre unele edificii publice.

Poliţia a intervenit folosind grenade cu gaze lacrimogene. Demonstraţiile au fost organizate în semn de protest împotriva hotărîrii autorităţilor statului Haryana de a ceda localitatea Chandigarh statului vecin Pendjab.

ACŢIUNE PREMEDITATĂ

• INCENDIUL care a devastat vineri noaptea una din clădirile anexă ale Sinagogii din München (R.F. a Germaniei), soldîndu-se cu moartea a 7 persoane şi rănirea altor nouă, a fost provocat în mod deliberat, a anunţat un purtător de cuvînt al poliţiei. El a precizat că între ruinele clădirii distruse s-a găsit o canistră de aluminiu de 20 de litri cu care se presupune că a fost adus petrol pentru a se da foc clădirii. Purtătorul de cuvînt a declarat că au fost anchetate mai multe persoane, dar pînă în prezent nu s-au stabilit indicii care să ducă la identificarea autorilor faptei.

Iarnă grea în Europa

Valul de frig, căderile abundente de zăpadă şi furtunile, care de aproape o săptămînă bîntuie nord-vestul Europei, a cuprins şi sudul continentului, în special Italia. Întreaga peninsulă este supusă în prezent unor puternice viscole.

Ninge, de asemenea, şi în nord-estul Marii Britanii. Numeroase căi rutiere din Scoţia au fost închise traficului. În celelalte comitate ale Angliei temperatura a coborît cu mult sub zero grade.

În noaptea de duminică spre luni, în Finlanda a fost înregistrat un record „de ger": în localitatea Utsjoki din Laponia coloana de mercur a termometrelor a coborît la minus 43 grade Celsius.

Întreaga Slovenie a fost acoperită în ultimele zile cu o mantie de zăpadă, a cărei grosime ajunge, pe alocuri, la 50 de centimetri. Ninsorile au cuprins şi zona din apropierea Mării Adriatice, astfel încît circulaţia pe şoselele care leagă portul Rieka de interiorul ţării a fost mult îngreunată, în timp ce unele drumuri au fost complet blocate.

La sfîrşitul săptămînii, zona centrală a Spaniei, regiunile de coastă din nord şi munţii Pirinei au fost bîntuite de un puternic viscol. La poalele munţilor Sierra de Gredos, în apropierea cărora se află Madridul, căderile de zăpadă au întrerupt recoltatul măslinelor. Pamplona şi împrejurimile sale au fost acoperite de un strat gros de zăpadă. Pluguri le au trebuit să intre în funcţiune pentru a crea cale liberă circulaţiei pe şosele.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel. 17.60.10, 17.60.20. Abonamentele se fac la oficiile poştale şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii.

Tiparul: Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"